

NEPATŘIČNÁ

Alissa

NEPATŘIČNÁ

Alissa

2018

*M. H.,
protože je fajn splnit si sen.*

Třeba ten o knížce.

Sluneční paprsky prosvěcovaly bukové listy tou nejjemnější možnou zelenou a ve větvích jemně, melodicky šuměl svobodný vítr.

Sklouzla jsem pohledem z lesa před sebou zpátky na stránky rozečtené knihy a neubránila se povzdechu. Hrdina, o kterém jsem četla, se právě také díval do korun stromů a uvědomoval si jejich krásu, jenže on měl před sebou boj, bitvu, musel vést rozhodující úder ve velké válce, o to krásnější pro něj byly stromy a slunce, že je mohl vidět naposledy v životě. Já se dívám na stromy a slunce a vím, že se sem dostanu odpoledne zase, jen co-

„Paní Kaessien, princezna Góbnait si vás žádá,“ promluvil za mnou komorník.

Jen co přesně tohle. Nevěděla jsem o něm, ale čekala jsem ho každým okamžikem. Naita touhle dobou vždycky čte a píše dopisy.

Zaklapla jsem knihu a podala ji komorníkovi, aby se o ni postaral.

„Doneste mi lipový čaj, prosím,“ požádala jsem ho. Nejspíš zbytečně, protože je to můj obvyklý nápoj ke čtení Naitiných dopisů. O kousek jsem si nadzvedla dlouhou sukni, abych o ni neklopýtla, a vydala jsem se po schodišti ke královským komnatám.

Rytíři bojovali o život, o svobodu, o čest, o svoji zemi – a co já? Můj největší úkol je přečíst s princeznou pár dopisů od podobně se nudící šlechty a poradit jí, co na ně odpovědět. I když je to někdy dost náročné – o čem může psát někdo, kdo vlastně nic nedělá?

Při čtení hrdinských příběhů jsem si ten svět, za který bojovali, takhle nepředstavovala.

Góbnait mi předčítala dopis od syna jednoho z knížat Jihu a

já se snažila najít v něm něco zajímavého, poutavého, něco alespoň trochu osobního, ale marně. Špičkami prstů jsem obkreslovala vzor na čajové misce a neutěšenost mého úkolu, totiž vymyslet na ten list vhodnou odpověď, se přede mnou rozprostírala pořád šir.

Konečně Naita položila popsané papíry na stůl a tázavě se na mě podívala.

„Co myslíš, Kaessi?“ zeptala se upřímným, jaksi zvonivým hláskem. „Co bych mu měla odepsat?“

Rozvážně jsem si zvedla misku čaje ke rtům a pomalu upíjela, abych získala čas. Za okny bleskotalo zelené světlo v listoví a na pár chvil mě oslnilo.

„Napiš, že tu je nádherně,“ navrhla jsem bezděčně. „Že slunce v listí je zelenější než smaragdy a vítr že v nich hraje jemněji než struny harfy.“

Naita zmateně zamrkala.

„Kaessi, jsi v pořádku?“

Lehce jsem zatřásla hlavou v naději, že to z ní vyžene rozečtený příběh a mozaiky v listí.

„Zmiňoval se o reprezentačním plese, že? Nedávno jsem četla báseň o tanci, docela dobrou. Dej mi chvilku, zkusím ji najít,“ zamířila jsem ke knihovně a prohlížela si pestré hřbety básnických sbírek, „můžeš mu ji citovat, říct, že ti ji připomněl.“

To princezna kývnutím hlavy ohodnotila jako přijatelné a začala si chystat psací potřeby.

„A že je krásné, že můžeme tančit beze strachu, že si za chvíli zatančíme se smrtí, když se proti nám vrhne válečný nepřítel, že je krásné, že teď svět žije v míru...“

„Skutečně, Kaessien, cítíš se dobře?“ zeptala se Naita s důrazem, který by lépe slušel rozkazu.

„Promiň, Naito. Zdržela jsem se na terase s jednou

historickou knihou a teď mi nejde z hlavy,“ omluvila jsem se tiše a nebyla jsem si přítom jistá, jestli se za něco omlouvat mám.

„Jdi si lehnout.“ V princeznině hlase zadrnčel další příkaz. „O tom dopise si popovídám ještě s Ailees, připravím odpověď a zítra ti ji dám přečíst.“

Němě jsem přikývla a vykročila ke dveřím.

„Kaessien?“ zadržela mě ještě Naita. „K té knize se nevracej.“

Znovu jsem přisvědčila. Ale na cestě ke své komnatě jsem si udělala malou zacházku a příběh statečného rytíře si vzala s sebou.

Princezna by jistě neměla zakazovat čtení knih dvorní dámě, kterou pověřuje starostmi o veškeré písemnictví.

Poslechla jsem Naitino přání do té míry, že jsem druhý den byla schopná vyslechnout jení koncept a navrhnout k němu několik úprav, ale zatímco se princezna hmoždila s perem a kalamářem, přistihla jsem se, že při pohledu z okna vidím místo zelených větví válečné výjevy tak, jak jsem si je představila při čtení. Znovu, už po kolikáté jsem zkusila ty myšlenky z hlavy vytřepat, a znovu marně. Najednou jsem měla pocit, že mě zdi zámku svírají a dusí. Musím ven.

„Naito,“ začala jsem opatrně, aby se nelekla a neudělala si v listu kaňku, „neměla bys chuť vyrazit odpoledne na projížďku? Je tak krásně...“

Góbnait se na mě překvapeně zadívala.

„Odpoledne mám přeci s Léan lekcí harfy,“ sdělily mi nechápavé modré oči. Jistě. Jak jsem mohla zapomenout na lekcí harfy.

„Mám chuť projet se lesem,“ povzdechla jsem si. „Pojedu sama, když se nebude chtít nikomu jinému.“

„Kaessi, to se nehodí.“ Nesouhlas a respekt k etiketě z princezny sálal tak, až jsem mimoděk maličko ucouvla.

Najednou se ve mně vzepjala touha zakřičet, že je úplně jedno, jestli se to hodí nebo ne, ale opadla stejně rychle, jako přišla.

„Uvidím,“ odpověděla jsem stručně, abych neprovokovala, ale zároveň Naitě nelhala. Beztak by ze mě přetvářku okamžitě vycítila.

Nevypadala úplně přesvědčeně, ale vrátila se ke svému dopisu a co chvíli se ptala na některé slovo nebo obrat. Přistihla jsem se, že odpovídám suše, souhlasím, aniž bych se nad její otázkou zamyslela. Zamrazilo mě v zádech. Nic by pro mě nemělo být důležitější než princezna a nic mě neomlouvá, když se jí dostatečně nevěnuji. S tím pocitem jsem doprovodila Góbnait k prostřené tabuli a po celou dobu oběda jsem pečlivě sledovala rozhovor a tříbila své odpovědi.

A pak, zatímco se Naita vydala vstříc hedvábným strunám, jsem se vrátila ke knize a výčitky se proluly s kořeněnou chutí zakázaného ovoce.

Ani několik dalších dní se mě příběh nepustil. Kreslil obrazy, pobízel k činům, vnucoval nepříjemné otázky, nabízel vůni větru a chuť svobodného žití. A kamenné zdi nechtěly povolit sevření.

Využila jsem toho, že Naita se rozhodla strávit odpoledne procvičováním tance, převlékla jsem se do jezdeckých šatů, požádala štolbu, aby mi osedlal koně a pomohl mi nasednout.

„Kdo vás bude doprovázet, paní Kaessien?“ zeptal se tónem, který se nehodil k otázce, sám viděl, že tu nikdo další není. Jeho nesouhlas a nejistotu jsem cítila, ještě než otevřel ústa. Neodporoval ale, přivedl mi plavého valacha, spojil ruce a vyhodil mě do sedla.

Vedla jsem koně po dobře známé cestě, dýchala vůni lesa a v hrudi se mi obavy z následků téhle osamocené projížďky a radost ze vzpoury proti strnulé etiketě společně stočily do teplého klubička. Pobídla jsem koně do mírného cvalu. Jeho kopyta měkce dopadala do mechu a vítr, o kterém jsem snila nad stránkami knihy, se mi proháněl rozpuštěnými vlasy a rozevlával moji sukni.

Cítila jsem se volná. Svobodná. Vnímala jsem ten svět, o kterém jsem četla.

Cesta přede mnou byla rovná a hladká mnohem dál, než co by dostřelil nejlepší luk, a plavák byl spolehlivý a dobře vycvičený. Dovolila jsem si zavřít oči a nastavit obličej větru a slunci. Údery kopyt měkkým, pravidelným rytmem měřily čas, který jako by přestal existovat.

„Pozor, uхни, káčo jedna, zatraceně!“

Mé leknutí a cizí vztek mnou projely zároveň. Kůň prudce zastavil, zařehl a nadzvedl se na zadních, já vyletěla ze sedla, zaslechla jsem, jak se trhá látka a vzápětí zaječela, protože mi kotníkem projela ostrá bolest.

„Kozo pitomá, nekoukáš na cestu? Srazila by náš všechny, špičatý ouška a mezi nima vymeteno, to snad není pravda, čůza jedna...“

„Nechte ji být,“ ozval se mezi spílajícími hlasy jeden tichý, mírný, v okolní zlobě jsem zacítila soucit, ale zdálo se, že ho nikdo nevnímá. Pohledem rozmazaným slzami jsem se snažila zjistit, kdo mě to vlastně proklíná. První mi zrak padl na malý žebříňák, do kterého byla zapřažená mula, pak na jeho majitele. Tři muži v hrubém, venkovském oblečení, s batohy na zádech a noži u pasu, možná lovci nebo dřevorubci. Na každý pád lidé. Vyděšeně jsem lapla po dechu.

„Nechte ji,“ promluvil znovu světlovlasý mladík, klekl si na jedno koleno a napřáhl ke mně ruku. „Stalo se ti něco? Můžeš

vstát?“

„Noha,“ přiměla jsem se zaúpět. Světlovlasý mi sáhl na zraněný kotník a já znovu vyjekla, dílem bolestí, dílem proto, že jsem si všimla sukně rozervané až nad koleno, asi od opěrné hlavy sedla, dílem proto, že jsem z mladíkova doteku cítila soucit a náklonnost tak silné, že přehlušily vztek sálající z jeho společníků. Pod návalem cizích emocí jsem se začala třást.

„Zlomené to myslím není, ale stejně budeš pár dní potřebovat obvaz. Proč nemáš třmen s pojistkou? Povolil by dřív než kotník.“

„Její haksnu vem d'as, ale ten kůň na tom taky není valně,“ ozval se druhý, ohmatávající pravou přední mého plaváka. „Bude pár dní kulhat, asi špatně šlápnul, jak se nám snažil vyhnout.“ Měl pravdu, já udělala chybu a kůň tím utrpěl. To poznání zabořilo.

„To je pech, kočko,“ ušklíbl se ten, který mi začal nadávat jako první. Černé vlasy, pohledná tvář a odpovídající dávka arogance. „Pošlapeš domů po svejch, kůň tě neodnese.“

„To těžko,“ ozval se světlovlasý, vyzul mi nízký střevíc a začal obvazovat kotník pruhem látky, který vylovil z batohu. „Chtěl bych vidět tebe, jak jdeš do Tourane se zvrtnutým kotníkem, natožpak někam dál. Dneska v noci přespí u nás a zítra ji odvezu na koni.“

„No jo, dobroděj As v akci,“ pronesl arogantní otráveně a otočil se ke mně zády.

„Šlapeš vedle, kamaráde,“ upozornil světlovlasého ten, který se zabíral mým koněm. „Od elfskejch slečinek žádnej vděk nečekej, takový se s tebou nezahodí.“

„Sklapni,“ požádal ho mile můj ošetřovatel, zuby roztrhl konec obvazu, aby mi ho mohl zavázat kolem kotníku, a pak mě bez skrupulí popadl do náruče a odnesl na vozík. Zapřažená mula si nové zátěže nevšímala, dál klidně obírala keřiky

rostoucí podél cesty.

„Já... musím zpátky... budou mě hledat...“ hlesla jsem. Potud o byla pravda, ale kdy vlastně se po mně začne někdo shánět? Že jsem jela na projížďku, to ví jen štolba, Naita se po mně do večere jistě shánět nebude, a než zjistí, že jsem se nevrátila z venku, bude už jistě po západu slunce. Pošle pro mě někoho už v noci, nebo bude čekat do rána? A kam mě lovci stihnou zavléct, než vůbec slunce zapadne? Po tvářích se mi znovu vyřinuly slzy.

„Tak tě buď najdou u nás v táboře, nebo si holt počkají do zítřka. Dneska mám ještě moc práce, než abych tě vozil domů,“ prohlásil bezstarostně světlovlasý, vzal mulu za uzdu a vyrazil po cestě, kterou jsem neznala – po cestě přetínající moji původní v křižovatce, na které jsem naslepo vjela přímo do lovců a jejich vozíku.

Černovlasý už byl několik kroků napřed, cosi si nevrle bručel a občas si odplivl. Třetí z lovců vedl mého koně, vybíral mu nejlepší cestu a tiše ho konejšil, když plavák došlápl na zraněnou nohu obzvlášť bolestivě.

Zraněná noha, emoce, které z lovců vyzařovaly tak silně, až mi připadaly jako křik, bezradnost a beznaděj. Dala jsem se do pláče, protože jsem nemohla dělat nic jiného.

Nejeli jsme dlouho, lovecký tábor byl možná půl druhé míle od křižovatky, skrytý v malém údolí mezi skalami. Tvořily ho čtyři sruby z hrubě otesaných klád, uspořádané zhruba do podkovy. Plavovlasý nasměroval vozík k tomu nejvíc nalevo, rozrazil dveře, které zřejmě sedly do rámu jen velice špatně, odnesl mě dovnitř a položil na příkrývky na posteli. S překvapením jsem si všimla, že kavalců je v malém srubu šest, různě poskládaných nad sebou a kolem jediného malého stolu. Nedovedla jsem si představit, jak by se tu srovnalo šest mužů, ani proč vůbec těch pět neobsazených postelí někdo stavěl,

když tu teď, soudě podle dek, oblečení a odložených zbraní, bydlí jen jeden člověk.

„Lovecké výpravy jsou větší,“ promluvil světlovlasý, když si všiml, kam se dívám. „My jsme vlastně předvoj, připravujeme zásoby dřeva, vybavení a nějaké jídlo, než dorazí ostatní, abychom se pak mohli soustředit jen na lov a neztráceli čas štípáním dřeva nebo nákupy. Nechám ti tu vodu a sušené maso, kdybys měla hlad, a jdu na to dříví, samo se nenaseká a dneska musí být hotovo.“

Položil na stůl džbán s vodou, hliněný pohárek a přihodil plátěný váček, který sundal z háčku u stropu, zavřel za sebou špatně se dovírající dveře a byl pryč.

Když ode mě byli všichni lovci dál, konečně jsem se mohla soustředit na vlastní pocity. Vztek i sympatie zmizely, strach zůstával a zaplnil každé volné místo. Stočila jsem se na posteli do klubíčka, tak, abych ničím nezatěžovala zraněný kotník, a pokusila se soustředit na vlastní dech. Kdybych uvažovala o čemkoliv jiném, o lovcích, o mých vyhlídkách na budoucnost, o hladu, který mi ještě nesvíral žaludek natolik, abych se odhodlala vzít si kousek sušeného masa – zpanikařila bych. To jsem si nechtěla dovolit. Nádech. Výdech. Nádech.

Jsem kdovíkdě v lesích, v dřevěné chatrči, bez vody na umytí, bez čistých přikrývek, bez pořádného jídla, a nemůžu pryč, protože nedošlápnu na zraněnou nohu. Nedokázala jsem slzy zastavit, i když jsem soudila, že ničemu nepomůžou. Slzy byly koncentrovaný strach. S večerem se světlo pomalu vytrácelo a i jeho místo zaujal strach, proháněl se mi v hladovém žaludku a chladil na kůži. Byla mi taková zima, že jsem se nakonec zabalila do jedné z pokrývek, na kterých jsem ležela. Proti chladu pomohla, ale zároveň jaksi zpečetila moji situaci.

Plavovlasý zničehonic vrazil do dveří, ani se po mně

neohlédl, sebral z jedné neobydlené postele hromádku oblečení a zase odběhl. Zanedlouho pak ke mně začala doléhat šplouchnutí vody. Usoudila jsem, že lovci zřejmě nahrazují koupel plným vědrem vychrstnutým na sebe a lítostivě vzpomínala na zámeckou lázeň, na horkou vodu s vonnými oleji a jemné bylinné mýdlo. Co vůbec žene lidi sem, do divočiny, bez možnosti pořádně se najíst a umýt? Co přiměje člověka dobrovolně se vzít pohodlí a proč ho to vlastně těší? Těch několik šplouchnutí mě přimělo cítit se ještě osaměleji. Nepatřím sem a těm, co sem patří, nerozumím.

Pak se dveře rozletěly znovu a plavovlasý se vrátil, na sobě měl čisté oblečení a za chůze si prohraboval vlasy rukou v chabé nápodobě česání.

Můj kartáč na vlasy. Kolik věcí mi tu ještě bude chybět, než se vrátím domů?

Zapálil svíčku a postavil ji na stolní desku, nahlédl do džbánu s vodou a potěžkal váček s masem.

„Snědlas něco? Pilas vůbec? Bude ti špatně.“ Starost. Nalil vodu do pohárku a podal mi ho. „Pij, dělej. Nevěřím ti, že nemáš žízeň, a nechci, abys mi tu omdlela, takže to vypij.“

Nezmohla jsem se na odpor, poslušně jsem pila a ruce se mi dílem strachem, dílem zimou třásly tak, že jsem si něco vody vybryndala na živůtek šatů.

„No, nic na převlečení tu pro tebe nemám, takže prostě budeš muset vydržet, než to uschne,“ prohlásil nevzrušeně a začal rozkládat přikrývky na lůžku u protější stěny. Pak přikročil ke stolu a zřejmě se chystal sfouknout svíčku, když se na mě zadíval.

„Tak se bojíš, nebo je tu taková zima?“ zeptal se. Tón řeči byl pobavený, ale znovu jsem z něj vycítila soucit. Zaskočil mě i tím, i svou otázkou.

„Je tu zima,“ zamumlala jsem nakonec nepřesvědčivě. Così

zamručel, sáhl na vlastní kavalec a přehodil přese mě jednu ze svých příkrývek, sfoukl svíčku a pod svou zbylou dekou se uložil ke spánku.

To jsem si alespoň myslela, dokud znovu nepromluvil.

„Heleď, je trochu hloupý ptát se až teď, ale lepší pozdě než nikdy – jak se vlastně jmenuješ?“

„Kaessien,“ odpověděla jsem stručně.

Bez plamene svíčky jsem nic neviděla, o to citlivější byly mé ostatní smysly. Jeho pocity jsem teď vnímala ještě silněji, jako by je na mě křičel. Zájem. A rozmrzelost. Proč rozmrzelost... aha, samozřejmě.

„A vy?“

„Asgeir. Asgeir Foraoise, nováček v lovecké skupině z osady u Airgid. A kde že to bydlíš? Já jenom abych věděl, kam zítra pojedu.“ Radost. Měl radost, že se mu podařilo přimět mě k řeči.

„Teď v zámku Riasc.“

Asgeir překvapeně hvízdal. „A co tam děláš?“

Prozradit tohle mě lákalo ještě méně, než přiznat, kde teď žiju, ale nechut' lhát byla silnější.

„Jsem dvorní dáma princezny.“

Překvapené ticho. A nejistota. Nesmyslně mě potěšilo, že plavovlasý okusil alespoň část toho, co celý večer trápilo mě.

„Napadlo mě ledacos, ale dvorní dáma tedy ne,“ přiznal Asgeir nakonec. „Nevěděl jsem, že dvorní dámy jezdí po lesích, samy jako blázni.“

Blázni? Vztekla jsem se zavrtěla pod svými třemi dekami, do kterých jsem byla zamotaná tak, že jsem se nemohla ani posadit.

„A proč by nemohly?“ ohradila jsem se. „Můžu dělat, co se mi zachce, pokud-“ Moje rozhořčení utřaly rozpaky. Najednou jsem si nebyla tak jistá, jak to s mojí svobodou a nezávislostí

vlastně je.

„Pokud?“ ozvalo se ze tmy laškovně.

„Pokud mě zrovna Naita nepotřebuje,“ neochotně jsem dokončila myšlenku.

Porozumění. Trocha smutku.

„Jenom vážně málokdo si může dovolit svobodu bez podmínek.“

„Nedávno jsem... četla příběh,“ hlesla jsem bez rozmyšlení. Rozhodování se teď chopil pocit, že Asgeir by možná mohl porozumět mojí touze po volné cestě před sebou a větrem ve vlasech. „O rytířích a o boji, o svobodě. A měla jsem pocit,“ nebyla jsem si jistá, jestli mě vůbec může slyšet, protože chuť konečně se někomu vyzpovídat ze svých pocitů urputně bojovala s hanbou z toho, že mě takové věci vůbec napadly, „že musím ven, že jsem v zámku jako ve vězení, i když to vůbec není pravda, tak jsem se sebrala a jela, a byla to nádhera, a teď jsem-“ Selhal mi hlas. Teď jsem ve srubu, pod cizími příkrývkami, nemám kde se umýt ani do čeho se převléknout a je jen na libovůli lovců, co se mnou bude dál.

„A teď jsi tady, kolem dokola volné lesy, povinnosti veskrze žádné, a ono to není tak úplně jako z těch hrdinských balad, nemám pravdu?“ doplnil mě hlas ze tmy. „To nebývá. Když chceš žít v divočině, musíš se o sebe umět postarat, sehnat si jídlo, vodu, střechu nad hlavou, cokoli a všechno, co potřebuješ. Nestěžuju si, to ani náhodou. Pro mě je to přijatelná cena za nezávislost. Ale ne pro každého.“

„Nerozumím vám, a...“ Sbírala jsem odvahu říct, že bych chtěla, ale Asgeir ostře sykl.

„Neslyšíš nic?“

Samozřejmě že jsem slyšela, když jsem se soustředila na něco jiného než sebelítost. Nezřetelný, mnohovrstevnatý šum, jaký vytvoří mořské vlny nebo velký dav povykující jeden před

druhého. Ztuhla jsem v přívalu nového strachu.

Asgeir poslouchal ještě několik okamžiků, pak se vymrštil z lůžka, rychlým pohybem mě vytřepal z dek a postavil na nohy.

„Koně jsou za protější chatou. Počkej tam,“ houkl na mě naléhavě a vyběhl ven. Jeho hlas nepřipouštěl odpor a já, ochromená strachem, jsem na něj ani nepomyslela. Kotník mě sice příšerně bolel, ale kulhala jsem přes trávu k matně zřetelné siluetě protějšího srubu. Za mnou Asgeir burcoval ostatní lovce a do jejich mumlání a štrachání se ze tmy nesly nezřetelné výkřiky davu.

Dobelhala jsem se k určené chatě, všimla si ohrady za ní, ze které bylo slyšet odfrkování znervóznělých koní, když mě kdosi se sedlem v náruči předběhl a málem srazil. Vzápětí jsem podle hlasu poznala černovlasého.

„Ty jsi vůl, Asgeire. Jdou si pro ni. Proč jsi si sem vůbec tahal? Teď si nás podaj za únos. Nech ji tady s tou její chromou kobylou a padáme, nemám zájem se s nima potkat. Hněš sebou?“ vrčel vztekle a přitom nasazoval koni uzdu.

„Nenechám ji tu. Není to kvůli ní a nechci vědět, co by jí udělali, kdyby ji tu našli,“ odpověděl Asgeir tiše, ale důrazně. Protesty černovlasého rázně utnul třetí z lovců.

„As má pravdu, Reese. Poslouchej.“

Dav už byl tak blízko, že mezi stromy prosvítala světla jejich pochodní a bylo rozumět hlasitějším slovům.

„Táhněte z Tosaithu! Vraťte elfí zemi elfům! Pryč se špínou!“

„Zatraceně,“ vydechl vyděšeně černovlasý. „Pogrom. Musíme varovat osadu. Tale, trefíš stezku i potmě? Pojedem tam spolu, jestli chce As páchat hrdinství, radši ať to vezme nejkratší cestou někam, kde na něj nedosáhnou.“

„Můžu jet taky,“ ohradil se Asgeir a spěšně sedlal velkého šedáka, „mám dobrého koně, nezůstanem pozadu.“

„Jestli budem křičet na poplach dva nebo tři, to je jedno, Asi.“ Tal odmítavě zavrtěl hlavou a já mu byla hrozně vděčná. „Jestli ji chceš vzít s sebou, padej do bezpečí.“

Asgeir nerozhodně mlčel, zodpovědnost v něm sváděla boj sama se sebou,

„Potáhnete pryč v krvi!“ dolehlo k nám v tu chvíli z blížícího se davu.

Popadl mě za paži a smýkl se mnou ke svému koni.

„Nohu,“ poručil mi ostře. Bez přemýšlení jsem zvedla levou nohu ze země, Asgeir mě popadl pod kolenem, vyhodil mě do sedla, nasedl za mě a chytil mě kolem pasu tak silně, že jsem překvapeně vyjekla. Znovu jsem si připadala jako list ve větrném víru. Vlny zjitřených emocí se přeze mě přelávaly jako bouřlivé moře a bránily mi popadnout dech. Asgeir mě přidržoval v nepohodlné pozici na koňském hřbetě.

„Co myslíte, jak daleko nás poženou?“ zeptal se Reese, už usazený v sedle a nervózně se ohlížející po rozruženém elfím davu.

„Těžko říct.“ Tal si znechuceně odplivl a vložil levou nohu do třmenu. „Osobně už mě to nebaví, hodlám vypadnout za hranici. Země je to fajn, ale místní mi začínaj lézt na nervy,“ dodal, když se vyhoupl na svého koně. Nikdo mu ten názor nevymlouval. Mně sice prolétlo hlavou, že je nevděčný a drzý, ale stačil záblesk pochodní v rukou mých soukmenovců a rychle jsem si to rozmýšlela.

„Pojeď, Reese. Zlom vaz, Asi.“ S tím Tal pobídl koně do tmy a Reese, ze kterého jsem i já viděla jen o něco tmavší šmouhu, vyrazil za ním. Asgeir si urovnal ruce kolem mého pasu tak, aby mohl používat otěže, a vyslal nervózní zvíře trochu jiným směrem. Zavřela jsem oči a pevně se chytila rozsochy sedla, protože kůň klusající púlnočním lesem mě připravil o pojem prostoru i času.

Neměla jsem tušení, kdy ani kde jsme se nakonec zastavili. Asgeir se zaposlouchal, důkladně si prohlédl tmu za námi a trochu uvolnil křečovitě sevřené ruce.

„Teď už si to dovolím říct – dneska nás nedostanou,“ řekl tiše. „Ale bojím se o ostatní.“

„Ti dva určitě taky utekli, když to dokázal tvůj kůň s námi na hřbetě,“ zkusila jsem vymyslet něco, co by Asgeira povzbudilo. Zřejmě se mi to nepovedlo, jen se mu vrátila křeč do rukou. Bezmoc. Vztek. Strach.

Několikrát se nadechl k řeči a zase si to rozmyslel.

„Teď už nemusíme tak spěchat. Víím o místě, kde si můžeme v klidu odpočinout, ale nemá cenu jezdit tam před svítáním,“ řekl nakonec.

Z Asgeirova místa se vyklubala malá farma usazená mezi rozlehlými ohradami. Většina z nich se zdála prázdná, jen v nejbližší části jsem rozpoznala šedavé hrbolky, které mohly být stádem ovcí. Pomalu jsme se k ní blížili, zatímco obloha světlala, aniž by skrz neprodyšnou vrstvu mraků bylo vidět slunce. V jednu chvíli se mezi budovami farmy mihla šedá postava, za několik okamžiků nasedla na koně a odjízďela po nezřetelné cestě kamsi za obzor. Blesklo mi hlavou, jestli má vůbec cenu jezdit dál, jestli v domku zůstal někdo, kdo by nám otevřel. Asgeir nevypadal, že by ho ta myšlenka trápila. Dovedl nás až na dvůr farmy, sesedl z koně a naprosto samozřejmě přehodil jeho otěže přes plůtek u zeleninové zahrady.

Vrzly veřeje. Otočila jsem se po zvuku. V pootevřených dveřích stál vysoký, ramenatý elf, tmavé vlasy stažené z obličejů, volné, pomuchlané oblečení, které jsem odhadovala na noční úbor.

„Co se stalo a jak zlé to je?“ zeptal se klidně s pohledem

upřeným na Asgeira, na mně se jeho oči nezastavily ani na okamžik.

„Pogrom, Einione.“

Elf jen tázavě nadzvedl obočí. Asgeir pokračoval dál a v hlase mu zněl vztek i strach.

„To byl dav, bylo jich nejmíň sto, pochodně, nože, meče, co kdo našel, táhli na lovecký tábor a povykovali něco o elfí zemi elfům a že špína potáhne pryč v krvi.“

Pán domu ustoupil ze dveří.

„Pojďte dál. Odpočiňte si a buďte klidní, pochybuji, že by si troufli až na moje pozemky. A povíš mi ten příběh od začátku, Asgeire, zní,“ teď se do mne šedé elfovy oči zabodly hloub, než by se mi líbilo, „zajímavě.“

Einion nás zavedl do světnice, které vévodil stůl prostřený k snídani. Pecen chleba, máslo, sůl, jablka, džbáněk s mlékem a druhý se zemitě vonícím čajem.

„Fae se o tebe pěkně stará,“ usmál se Asgeir koutky úst. Náš hostitel se zatvářil mírně provinile.

„Víš, že na starání se o sebe jaksi postrádám talent,“ prohlásil neurčitě a gestem nás pozval ke stolu. „Ty jez,“ přisunul mi talíř a pohárek na pití tak rozhodně, že mě ani nenapadlo odporovat, „a ty mluv,“ pleskl Asgeira přes ruku, kterou lovec natáhl po noži na krájení chleba. Sobě nalil štědrrou dávku čaje a pohodlně se uvelebil na židli. „Poslouchám.“

Asgeir se smutně zadíval na křivě ukrojený krajíc, na který jsem si neobratně patlala máslo, ale poslušně vyprávěl. Začal stručně o lovecké výpravě, které s Talem a Reesem dělal předvoj, pokračoval tím, jak jsem do nich vrazila v lese, zuřící elfí dav popsal tak barvitě, až jsem měla podezření, že kromě vlastní paměti čerpá i z fantazie, a stručně vyložil, proč považoval Einionovu farmu za vhodné útočiště.

„To neměli z vlastní hlavy.“ Elf odložil lehký tón, bezděčně si pohrával s tkanicí své blůzy a z jeho hlasu přímo kapaly obavy. „Už nějakou dobu slýchám řeči proti lidem, ale nic, pro co by byl rozumný podklad, vždycky báchorky, které se nesou přes půl království a cestou nakynou k nepoznání. Něco o tom, že si ze sklizně nechávají lidé nejlepší pro sebe, jednou jakási urážka na cti, ale žádný důvod pro pogrom. Nebo víš o nějakém důvodu, Asgeire, o neshodě, konfliktu, čemkoliv, co by je k tomu mohlo vyprovokovat? Ba ne, za tímhle stojí někdo konkrétní, komu ležíte v žaludku,“ přemítal spíš pro sebe, než že by vyžadoval Asgeirovu odpověď.

„Nebo někdo, kdo chce odvést pozornost, nebo rozšířit neklid, zmatek,“ navrhoval lovec mezi velkými sousty, která rychle ukusoval z konečně získaného krajíce.

„Proč by to někdo chtěl?“ Einion nesouhlasně kroutil hlavou.

„A proč by někdo chtěl vyhnat z Tosaithu lidi? Problémy nikomu neděláme, je nás málo, nikoho neohrožujeme, tak jaký má smysl tohle?“

„A proč jsi bral s sebou Kaessien?“ změnil náhle elf téma hovoru a v očích se mu rozhořely potutelné plamínky. Asgeir si dal načas se žvýkáním posledního sousta, než promluvil.

„Hnali se na nás s ohněm a se železem, přece jsem ji tam nemoh nechat davu napospas,“ zabručel neochotně a natáhl se pro džbáněk mléka.

„Vidíš, a to mě by se zdálo, že takový vzteklý dav by naopak velmi uvítal zraněnou a vámi vyděšenou dámu, ji by zachránili a měli by krásný důvod, proč si vás podat.“ Einion hovořil s lehkostí filosofa, jehož teorie nebudou nikdy čelit prověrce v praxi.

„Jasně. Přece je proti sobě nebudu štvát ještě víc,“ dovodil Asgeir a ukousl si z jablka.

„Tak moc ti záleželo na tom, abys je dál nedráždil, když jste stejně utíkali a bylo velice nepravděpodobné, že vás doženou?“ I já jsem si všimla trhliny v Einionově argumentaci a byla jsem si jistá, že ji Asgeir využije. Místo toho jsem si překvapeně uvědomila, že jím cloumá netrpělivost a nejistota.

„Nech toho, Einione,“ zavrčel a nacpal si do úst asi polovinu dalšího krajíce najednou, aby alespoň chvíli nemusel odpovídat na otázky.

Hospodář se spokojeně usmál.

„Já jdu, ovce se, bohům budiž žalováno, samy neostříhají. Vy si odpočiňte, kdyby se sem někdo hnal, dám vám včas vědět.“ Vstal od stolu, zamířil ze dveří a začal si pobrukovat dětskou písničku o jehňatech na zelené louce.

„Má pravdu,“ slyšela jsem se zamumlat.

„To víš, že má.“ Lovce zřejmě doma neučili, že s plnou pusou se nemluví. „Že nežije ve městě ještě neznamená, že neví, co se tam děje. Ten útok byl určitě vyprovokovanej, důležitý je, kým a co to-“

„Má pravdu, proč jsi mě vlastně bral s sebou?“

Asgeir si honem nacpal do úst ještě trochu chleba, aby si zajistil čas na přemýšlení.

„Vadí ti, že jsem tě odtamtud odvezl?“ zeptal se nakonec opatrně.

„Ani ne, ale chtěla bych vědět proč.“ Léta v princeznných službách mě naučila mimo jiné zdvořile a velmi pevně trvat na svém, jinak by pro mě byl zámek vězením už dávno.

„J-“ Asgeir nestihl doříct ani slovo „já“, než si svůj proslov zase rozmyslel. Otevíral ústa, lapal po dechu a topil se ve zmatku, kterým byly jeho pocity. Pořád nejistota. Soucit. Náklonnost a...

„Tak to ne.“ Vstala jsem od stolu tak prudce, až jsem převrhla židli. „Táhneš mě sem jak kočka kotě, ani se nezeptáš,

protože... protože...“ Nemohla jsem najít správné slovo pro pocity, které Asgeir vyzařoval. Sympatie. Zalíbení. Touha. „Odcházím,“ oznámila jsem mu prostě, otočila se na podpatku a bouchla za sebou dveřmi.

Lovec. Dřevař. Nejposlednější poddaný Naitina otce, navíc cizinec, není elf, a bude si myslet na mě, princeznu dvorní dámu z přední tosaithské rodiny. Já jako kurtizána pro tohohle vesničana. To se mi snad jenom zdá!

Zamířila jsem si to přes dvůr zpátky po cestě, kterou jsme přijeli. Co zvládl kůň klusem a krokem za necelou letní noc, to já musím ujít za den. Zraněný kotník jsem sice pořád cítila, ale už jsem na nohu mohla bez problémů došlápnout. Vozit už se od nikoho nenechám, mám svoji hrdost.

Už na mě ani nesáhne. Já husa se nebránila, byla jsem tak zaskočená vším, co se za poslední den událo, že mě to ani nenapadlo, nepřebírala jsem jeho pocity, nebránila jsem se, když se mě pod nejrůznějšími záminkami dotýkal. Naštěstí mi Einion otevřel oči. Proč mi to vlastně nedošlo dřív? O jeho pocitech jsem věděla od chvíle, kdy jsem přímo před něj spadla z koně, jen jsem se tím vůbec nezabývala. Nepočítala jsem s tím, že bych pro někoho mohla být zábava, hračka. Co husa, tele jsem!

Prořítla jsem se mezi pastvinami a vkročila do lesa. Tady už nebyla cesta vyšlapaná stovkami kopýtek, byla to spíš stezka, rozeznatelná mezi stromy, ale rozhodně ne umetená a bez překážek. Odhodlaně jsem překročila pár suchých borových větví. Sukni už mám beztak roztrhanou od pádu z koně.

Já, Kaessien an Sliabh, bych se měla zahodit s nějakým otrhánkem z lesa. Leda ve snu!

Třeba i tohle popudilo ty elfy, kteří vyrazili proti lidem. Třeba se už některý z Asgeirových kamarádů pokoušel o elfské děvče, třeba mu neutekla včas jako já a její okolí jen chtělo

pomstít její čest. Ještěže já utéct dokázala, kdo ví, jak bych dopadla!

Jenže... kam to vlastně utíkám?

Stežku před sebou, jestli tam vůbec ještě byla, jsem nerozeznávala. Možná se prostě ztratila ve vrstvách spadaneho listí a v nízkém mlází, možná jsem z ní sešla, ale nebyla tu.

Moje rozhořčení rychle zchladil nový nával strachu.

Nesmím panikařit. Jednoduše půjdu pořád stejným směrem, a dřív nebo později musím narazit na cestu. Pak půjdu po té cestě, jelikož musí někam vést. To přece není žádný problém, přesvědčovala jsem se, ale nejistota mě zpomalovala. Už jsem se lesem nehkala, našlapovala jsem opatrně, poslouchala každý šelest a křupnutí větví, soustředila jsem se na prostor, na prázdno okolo sebe, kde nebyl-

„Asgeire!“ zaječela jsem v momentě, kdy mi došlo, že strach, který mi brnká na nervy, není všechen jen můj. „Řekla jsem snad, že odcházím, a to znamenalo, že mě máš nechat na pokoji!“

Ticho přímo vibrovalo rozpakami a zmatením.

Trvalo celkem dlouho, než ke mně lovec došel.

„Měl jsem o tebe starost, Kaessien,“ pronesl a pečlivě si dával záležet, aby byl jeho hlas klidný. „Neznáš to tu, nevíš, kam jdeš, nemáš mapu a neumíš se v lese pohybovat. Prostě nechci, aby se ti něco stalo. Ale nevím, jak jsi přišla na to, že jdu za tebou. Nebyl jsem na dohled, šel jsem po stopách.“ Oči mi mimoděk sklouzly k zemi. V dlouho opadaném listí bylo snadno vidět, kde jsem ho rozhrnula neopatrným krokem.

„Cítila jsem tě,“ odsekla jsem rozzlobeně. Nechápatě nakrčil nos, jako pes, který větrí. Protočila jsem oči v sloup. Tuší on vůbec, s kým mluví? „Cítila jsem tvoje starosti, samozřejmě. A strach, ten máš taky pořádný.“ Asgeir na mě zůstal civět s pokleslou čelistí a hlavou nakloněnou trochu ke

straně.

„Starosti. Strach,“ vypravil ze sebe nakonec. „Ty cítíš moje starosti a strach.“

„Nejenom to,“ zavrčela jsem. Nenapadlo by mě, že je to možné, ale zatvářil se ještě zmateněji.

„Proto jsi zdrhla?“ zeptal se po nekonečně dlouhé době, zatímco já přemýšlela, čím bych ho přiměla jít si konečně po svém. „Protože jsi věděla, na co jsem myslel, když se Einion tak pitomě vypytał?“ Vztekla jsem přimhouřila oči a Asgeir si to vyložil jako souhlas.

„Takže ty poznáš cizí pocity, je to tak?“ Už jsem nevěděla, jak se zatvářít zuřivěji, a lovci to tentokrát nestačilo. „Já číst myšlenky neumím, takže mi, prosím tě, odpověz nahlas. Rozeznáš pocity, mám pravdu?“

„Máš,“ procedila jsem skrz zuby.

„Fajn. A napadlo tě někdy, že pocity nestačí? Že by ses měla zajímat i o to, jak se s nima dotyčnej vypořádá? Dobře, nemůžu popřít, že...“ chvíli se kousal do rtu a střídal zajímavé grimasy, než se odhodlal vyslovit to nahlas, „že se mi líbíš, ale to, hrome, vůbec neznamena, že si k tobě něco dovolím, jasný? Jsem realista. Bohužel ale dokážu kontrolovat jenom to, co dělám, pocity fungují tak nějak samy od sebe, rozumíš tomu? S těma nic neudělám, a jestli mě pro to budeš odsuzovat,“ tady se mu hlas začal trochu třást, „tak mám holt ještě větší smůlu, než jsem si myslel na začátku.“

Nevěděla jsem, kolik je různých druhů strachu, dokud mě nezasáhly všechny najednou jako lavina. A do strachu zamotaná průzračnost, upřímnost, díky které jsem věděla, že Asgeir nic nezastírá a nepřekrucuje. Nenapadalo mě, kudy z toho ven.

„Co máš v plánu?“ zeptal se nakonec, když už nevydržel mé mlčení.

„Dostat se zpátky na Riasc. Co máš ty v plánu?“ odpověděla jsem bez přemýšlení.

„Dostat tě zpátky na Riasc.“ Ve tváři se mu odrazilo něco z bezstarostnosti a veselí, se kterými jsem ho včera poznala. „Vzhledem k tomu, že máme stejnej cíl, navrhuju dát to dohromady. Půjčil jsem si od Einiona druhýho koně, boční sedlo sice nemá, ale alespoň to normální budeš mít celý pro sebe. Souhlasíš?“

Mlelo se to ve mně jako vír, zbytky rozhořčení, strach z bloudění a samoty, hrdost a snaha si ji uchovat, nebyla jsem si vůbec jistá, jestli souhlasím.

Asgeir si povzdechl.

„Kaessien, víš, že jestli budeš držet tenhle směr, půjdeš lesem až na dhamskou hranici, že jo?“

„Drž se ode mě dál,“ zasípala jsem ve snaze o výhrůžný tón.

„Budu,“ slíbil s pokrčením ramen. „Ty koně jsem přivázal tam, kde jsi sešla z cesty. Jdeš?“

Šla jsem.

Vedla jsem půjčeného koně v bezpečné vzdálenosti od Asgeira a byla odhodlaná nepromluvit na něj ani slovo, ale jemu rychle otrnulo. Otáčel se přes rameno a vyptával se mě na život dvorní dámy, na moji výchovu, chválil můj styl jízdy v obkročném sedle a do nekonečna si dělal legraci z toho, jak jsem mu hrdě utekla a namířila si to úplně špatným směrem.

Začala jsem mu odpovídat, abych udržela rozhovor kolem přijatelných námětů, a nechala se strhnout dobrým rozmarem, který z Asgeira zářil. Nakonec, aby si pro samé ptaní nevykroutil krk, jsem navedla koně vedle něj a jen si dala pozor, aby z mé sukně viděl tu neroztrženou část. Za pohled, který jsem nejspíš skýtala z druhého boku, jsem se styděla i v pustém lese.

A tak jsme jeli domů a namluvili toho jak Naitin šicí kroužek o zimním slunovratu.

Pak Asgeir zmlknul uprostřed věty a upřeně se díval nad moji hlavu. Chvilku jsem pátrala v korunách stromů a zběžně jsem si prohrábla vlasy, abych se ujistila, že nemá důvod zírat na mě. Až za několik okamžiků jsem si všimla tenkého sloupu kouře na obloze.

„Někde hoří... kde to je?“ Zamrzelo mě, že jsem se víc nevěnovala místopisu, teď nemám nejmenší tušení, kde jsem a kde je všechno ostatní. Vždyť může taky hořet zámek! „Kde, Asgeire?“ vyjekla jsem.

„To bude na Křížení,“ odpověděl bezvýrazně. „Jedem.“

„Co tam chceš dělat?“

„To nevím, dokud neuvidím, co přesně se tam stalo,“ odpověděl celkem rozumně a pobídl koně do cvalu. Pokud jsem nechtěla znovu zůstat sama uprostřed lesa, nezbylo mi než vyrazit za ním.

Do vesnice zvané Křížení to nakonec nebylo daleko. Asgeir si všiml úzké odbočky, která se ukázala být jednou z cest tvořících křižovátku, podle které získala ves jméno.

Teď už se mi sloup dýmu valící se z jedné chalupy nezdál tenký.

„Bohové,“ hlesl Asgeir. „To snad není možný.“

Koně před sebou měli rovnou hladkou cestu, mohla jsem si dovolit tázavý pohled.

„Tam bydleli lidi, Kaessi, jediná rodina ve vesnici.“

Všimla jsem si, jak mu ztuhly svaly pod čelistí a zbělely klouby rukou, jak svíral otěže. Necítila jsem z něj vůbec nic, jako by byl pocitově úplně prázdný. Za krkem mi zatrnulo podivnou nejistotou; takhle prádného jsem nezažila nikdy nikoho, ani nejlépe se ovládající elfy.

Jak jsme se blížili, objevovala jsem na scéně další a další

znepokojující detaily. Plameny plazící se po šindelové střeše. Rozbitá okna. Postavy pobíhající kolem a přihazující do ohně oblečení, nádobí i... knihy? Určitě jsem tam zahlédla alespoň dvě knihy.

Došlo mi, na co Asgeir myslí, a toužila jsem najít nějaké jiné vysvětlení.

„Nemoc,“ vyhrkla jsem. „Třeba byli vážně nemocní, slyšela jsem, že se v Tourane objevily neštovice. Snaží se zabránit nákaze.“

„Třeba,“ ucedil a nespouštěl oči z hořícího stavení.

Vesničané byli tak zaujatí příkládáním k požáru, že si nás nevšimli, dokud jsme nedojeli až téměř k nim.

První se po nás ohlédl mladý, pohledný elf se slámově žlutými vlasy. Prohodil něco k ostatním a v dalším okamžiku se skupina zježila vidlemi, kosami, postarší chlapík v kovářské zástěře pohotově vytáhl z ohně hořící kus dřeva a zašermoval s ním směrem k nám.

Nenávist. Chut' ničit.

Já svého koně zastavila, bála jsem se, aby ho oheň nevyplašil přespříliš, ale Asgeir přijel ještě blíž.

„Co se tady stalo?“ houkl velitelsky.

„Snad vidíš, ne?“ ozval se hubený tmavovlasý výrostek.

„Táhni, nikdo tu o tebe nestojí,“ pronesla ve stejné chvíli robustní žena oblečená jako selka a na zdůraznění svých slov si odplivla do ohně.

„Jseš tak pitomej, že ti tohle nestačí?“ křikl vyzývavě ten světlovlasý, který na nás prve upozornil ostatní, a významně mávl rukou k hořícím troskám stavení. „Máme ti to vysvětlit ještě důraznějš, že tu vo tebe nikdo nestojí a že máš vypadnout? Nebo tu přestaneš votravovat vzduch a konečně zmizíš?“

„A tu svojí čubku vezmi s sebou,“ dodala znechucená selka.

„Nechceme tu ani lidi, ani jejich poskoky!“

Zkameněla jsem, nezmohla se na slovo a jen mě úplně nepatřičně napadlo, že ta ženská používá plivání místo tečky za větou.

„Kdo se tahá s lidma, ať táhne s lidma!“ provolal někdo ze zadních řad. Světlovlasý se spokojeně, vítězně zašklebil.

„Neslyšelas? Zmizni,“ houkl ještě další hlas a jeho majitel po mně hodil nahnilé jablko. Trefil se přesně, na živůtku šatů, už tak dost zašpiněném, mi zůstala rezavá páchnoucí skvrna. Uvědomila jsem si, že mám pusu šokovaně otevřenou, a přinutila se ji zavřít, aby mi v ní náhodou neskončila příští výzva k odchodu.

„Vypadni, čubko!“ Druhé jablko mě trefilo do nohy odhalené roztrženou sukní, třetímu se Asgeir tak tak vyhnul, naši koně začali frkat, stříhat ušima, nervozně přešlapovat, a vesničánům bylo jasné, že jim moc neschází.

„Tohle je elfská země!“ zařval mocně elf se slaměnými vlasy. „Není pro lidi, není pro jejich děvky, tak táhněte z naší země, nebo vás vyprovodíme po zlým!“

Jako na povel vykročil celý hlouček k nám, výhrůžně zvedali vidle, spílali nám jeden přes druhého a pár nejpodnikavějších vyrazilo improvizovanými pochodněmi přímo proti koním. Můj se splašil okamžitě a upaloval zpátky po cestě, kterou jsme přijeli. Nezmohla jsem se na nic než křečovitě svírat rozsochu sedla a modlit se, aby kůň nikde nezakopl.

Přeřítel se se mnou přes pláň a pořádný kus lesa, než konečně zvolnil tempo, vztyčil uši a já našla odvahu zkusit zase domluvit pomocí otěží. Postupně jsem koně zpomalovala, cval, klus, až přešel zpátky do kroku a já si dovolila ohlédnout se.

Asgeir nebyl daleko. Dohnal mě za pár okamžiků, srovnal

krok svého koně s tím mým a pozorně si mě prohlédl.

„Jsi v pořádku?“

Zamyslela jsem se nad tím a pak roztřeseně přikývla.

„V rámci možností.“

„Strašně mě to mrzí, Kaessi,“ řekl smutně. „Mělo mě napadnout, že je akorát vyprovokuju.“

„Tos nemohl vědět.“ Bylo mi ho líto, jen bezmocně sledoval, jak se proti němu obrací země, ve které žil. To si nikdo nezaslouží.

„Ale mohl,“ povzdechl si Asgeir hořce. „Bylo to jasné. Jeden den nás vyháněj železem a ohněm z našeho tábora, druhý den vyštvou ohněm další z jejich domova, to nemohla být náhoda. Ale vážně mě mrzí, že se obrátili i proti tobě.“

„Mám strach.“ Nechtěla jsem se svěřovat, jen mi myšlenka jaksi uklouzla nahlas. „Ti včera, myslíš, že to byli elfové z Křížení?“

Asgeir se na mě soucitně zadíval.

„Nemyslím. To by měli dlouhou cestu kvůli vyštvení tří lovců. Nejspíš z Tourane, to je našemu táboru nejbliž.“

„Riasc je blíž,“ namítla jsem bezděčně a zachvěla se hrůzou z toho, co jsem právě řekla. Dokázal by někdo ze zámku vzít zbraň nebo pochodeň a přidat se ke krvežíznivému davu?

Nebyla jsem si jistá. Najednou jsem si uvědomila, kolik elfů v zámku vídám, aniž bych je pořádně znala. Nevím ani co rádi jedí nebo jak tráví svůj volný čas, natožpak jaký mají názor na neelfské obyvatele tosaithského království.

„To je.“ Asgeir se rozpačitě kouzl do rtu. „Kaessi, vím, že se těšíš domů, ale potřebuju si udělat ještě jednu zajižďku. Chci zjistit, co se stalo s naší vesnicí.“

„Rozumím. To je v pořádku. Jedeme.“

Ani jeden už jsme neměli co říct, a tíživé ticho se nedalo příliš zkrátit, protože jsme koně po úprku z Křížení nechtěli

hnát cvalem.

Nemyslela jsem na nic, jen jsem sledovala Asgeirova záda a dbala na to, abych je pořád viděla mezi koňskými ušima. Jen tak tak jsem stihla přitáhnout otěže, když lovec zničehonic zastavil.

„Cítíš to?“ zeptal se mě stísněně, aniž se ohlédl. Na okamžik jsem zavřela oči a soustředila se na něj.

„Obavy, nejistota, zodpovědnost, výčitky.“

„Cítíš kouř?“ upřesnil podrážděně, nečekal na odpověď a přiměl koně znovu vykročit. Zavěřila jsem. Neměl tak úplně pravdu, ve vzduchu visel pach spáleniště, ne přímo kouř, ten už zřejmě odvanul. Ale bylo naprosto zbytečné říkat to nahlas.

Když se před námi otevřel výhled na vrbami lemovaný břeh řeky a zčernalé pozůstatky možná dvaceti stavení roztroušených mezi vodou a krajem lesa, ani nehlesl. Neklel, nenaříkal, nelomil rukama. Sesedl z koně a cílevědomě vykročil mezi domy.

Stihl si prohlédnout dva, když se od řeky ozvalo halekání.

„Bylo vám to včera málo? Chcete přídavek?“

Vztekl.

„Asgeire!“ zaječela jsem, když se zpod jedné vrby vymrštili dva elfové s luky v rukou.

„Vy si nedáte říct, chátro! Zvěř nám pytlačíte, úrodu kazíte, holky svádíte, a nejde se vás zbavit. Jste jako toulaví psi, co se drží tam, kde jednou dostali nažrat. Ale tahle země, tahle země není pro vás, rozumíte? Zmizte odsud, ať nemusím špinit zem vaší krví,“ řval na nás jeden z elfů, zatímco druhý se nezatěžoval ani slovem a sledoval Asgeira hrotem šípu nasazeným na těživě.

Asgeir se rozběhl zpátky ke koni, vyšvihl se do sedla, nakopl koně do slabin a člověk i zvíře bolestně vykřikli, než se

dali na útěk.

Já se nemohla odhodlat vyrazit za Asgeirem, protože se mi zdálo, že míří pryč od zámku. Už jsem vážně chtěla domů, vykoupat se, obléct si čisté šaty, odpočinout si, ne znovu zběsile projíždět lesem od jednoho nebezpečí k druhému. Ale cestu na zámek jsem neznala, měla jsem jen matné tušení, že ho mám někde za zády.

Kůň vycítil moji nerozhodnost a tančil se mnou na místě, pohazoval hlavou, jako by mě pobízel, ať si konečně vyberu.

Zvolil za mě elf, který mířil na Asgeira. Teď si vybral za cíl mě.

„Tak padej, na co čekáš? Mám tě popohnat? No nekul na mě ty oči a zmizni. Nebo myslíš, že si tě tu necháme, protože jseš naše? Chyba, holčičko, ty už nejsi naše, ty jsi jejich. Šíří se tu jako mor a my se proti němu musíme bránit, dostat tu nákazu pryč a očistit zemi, kde žila, rozumíš? Rozumíš?“

„Ale já-“ Nevěděla jsem přesně, co chci říct – snad že jsem s Asgeirem nestrávila ani den, jak bych tedy mohla být jeho, snad se odvolat na princeznu a svou příslušnost ke dvoru, snad jsem chtěla říct, že mě Asgeir vlastně unesl proti mé vůli, a že tedy nejsem provinilá, ale oběť. Bylo to jedno, protože mě nenechal domluvit.

„Zmiz, než zastřelím nejdřív toho koně pod tebou a pak tebe!“ zařval tak nepřičetně, že už jsem nad tím nepřemýšlela a popohnala koně za Asgeirem. Palčivě jsem cítila místečko mezi lopatkami a už už jsem cítila, jak se mi tam noří šíp.

Nechali mě odjet v klidu.

Asgeir na mě nečekal a vypadal překvapeně, když jsem se mu nakonec, o pořádný kus dál, objevila po boku.

„Co tu děláš?“ Jeho pohled byl naprosto zmatený.

„Jedu... budu muset jet s tebou. Musela jsem, hnali mě pryč, jinak by mě...“ Představa šípu v zádech mi stáhla hrdlo.

„Kaessi, já...“ Odmlčel se. Cítila jsem, že s tím nepočítal, že mě s sebou nechce, a čekala jsem, až to řekne nahlas. Ta představa mi zněla jako téměř jistý ortel smrti. Bez mapy a bez znalosti cesty, na vyčerpaném koni, mezi elfy, kteří mě považují za nepřítele, bych měla jen mizivou šanci, že se vrátím na Riasc v jednom kuse.

„Já se ti fakt omlouvám, že se to takhle pokazilo. Něco vymyslíme. Bude to dobrý.“ Asgeirova horká dlaň mě pleskla po rameni, což asi pokládal za povzbudivé gesto.

Otevřela jsem pusu, abych se zeptala, proč to říká, když oba víme, že mě ve skutečnosti chce nechat tady. Naštěstí mě pud sebezáchovy včas okřikl a já sklapla naprázdno.

Vybavilo se mi, co Asgeir říkal ráno, když mě stopoval po lese – že pocity neovládne, jen to, co dělá. Že by?

Zatřepala jsem hlavou. Nemůžu to teď rozebírat, nemůžu si podkopnout jedinou jakous takous šanci, že se z téhle šlamastyky vymotám se zdravou kůží.

„Díky,“ hlesla jsem místo toho. „Jedem?“

„Jedem,“ kývl Asgeir a pokusil se na mě usmát.

Kopyta pomalu, unaveně dopadala na cestu, já si už v obkročném sedle připadala jako doma, jen ticho mě dráždilo, když jsme teď byli s Asgeirem spojenci.

„Kam vlastně máme namířeno?“ nadhodila jsem, dílem proto, že jsem to chtěla vědět, dílem proto, že mě nic lepšího nenapadlo.

„Do Adoru,“ odpověděl Asgeir pevně. „Vypadá to, že v Tosaithu nejsem vítanej, a na adorskou hranici to máme nejbliž. Tam si chci odpočinout, posbírat zprávy a rozhodnout se, co podnikneme dál. Ale dneska to už nezvládneme, takže si budeme muset najít nějaký pěkný místečko na přespání. Už jsi někdy spala v lese?“

„Když nebudu počítat váš tábor, kde jsem stejně neusnula,

tak ne,“ přiznala jsem.

Asgeir si mě důkladně prohlédl – moje špinavé a roztrhané šaty a nízké střevíce, a víc nic.

„Nebudu tvrdit, že to bude příjemná noc, protože nebude,“ sdělil mi. „Ty jsi vybavená na projíždku, a mě blbci taky nedošlo, že se do tábora nevrátím, takže s sebou nemám skoro nic. Dokážu rozdělát oheň, ale víc neslibuju.“

„To přežiju.“ Snaha o statečný tón mi vystačila přesně na dvě slova. „Jinou možnost nemám,“ dodala jsem rezignovaně.

„Taky pravda,“ konstatoval Asgeir a na okamžik vypadal, že se snaží nezasmát.

Cesta nás převedla přes nízký kopec a otevřel se před námi výhled do krajiny, na lesy a louky a cesty, které je křížovaly.

„Někdo na nás čeká,“ upozornila jsem Asgeira na postavu sedící na balvanu na křižovatce. Zdálo se mi, že zvedla hlavu a podívala se naším směrem.

„Hrome,“ zavrčel lovec, „co dělají až tady? Zkusíme to obejít,“ rozhlédl se po možných cestách. Zavrtěla jsem hlavou.

„To nemá smysl, už si nás všiml.“

„Takže to risknem?“ podíval se na mě vážně.

Místo odpovědi jsem šťouchla koně patami. Utíkání už mě unavovalo, jestli jsme tu chycení v kruhu, chci to vědět hned.

Asgeirův kůň mě několika kroky dohonil a pokračovali jsme vedle sebe, pohledy shodně upřené na postavu před námi. Šedé a zelenkavé oblečení, nikde lesk kovu, žádná snaha připravit si luk k výstřelu... Pak se neznámý postavil, pořád čelem k nám, a klidně, s rukama podél boků, čekal.

Pokusila jsem se soustředit na jeho emoce – kdyby byl rozzuřený, vzteklý, tak jako ti vesničani z Křížení, mohla bych ho cítit i na větší vzdálenost, ale zjistila jsem, že mě úplně ohlušuje Asgeir a jeho zmatky. Připadala jsem si obraná o jeden ze základních smyslů.

I tak mi ale na neznámém bylo něco povědomého. Držení těla?

„Asgeire,“ začala jsem opatrně, „já si nemyslím, že je to... ehm, bojovník.“ Honem mě nenapadlo lepší slovo pro nenávislné elfy obrátivši se proti lidem.

„Ale kdo jinej by na nás-“ začal Asgeir, přimhouřil oči, jak se snažil zaostřit do dálky, a pak se jeho výraz trochu uvolnil. „Čekal,“ dořekl si pro sebe.

Několik dalších kroků, a poznala jsem v postavě farmáře Einiona. Asgeirova úleva mě obklopila a přenesla se i na mě. Uvědomila jsem si, že se na elfa usmívám.

Asgeir ze sedla spíš spadl, než seskočil, a přikročil k elfovi.

„Je mi to líto, Asgeire,“ pronesl Einion místo pozdravu. Lovcův úsměv poněkud ztuhl, jak se snažil rozšifrovat, jestli elf nemá za lubem nějakou zákeřnost. „Ráno jsem potkal tvé lidi, vyděšené, unavené a narychlo sbalené, říkali, že jim elfové podpálili domy a přikázali, ať už se do Tosaithu nevrací. Vrátil jsem se domů, že ti to řeknu, poradím se s tebou, nabídnu ti nějaké zásoby, jenže jsem zjistil, že jste pryč-“

„Einione, za toho koně se fakt omlouvám, ale vážně jsem ho potřeboval, myslel jsem, že ti ho ještě odpoledne přivedu zpátky, až hodím Kaessien zpátky na Riasc.“ Asgeir mluvil rychle a zkroušeně. Zdálo se mi, že není zvyklý omlouvat se tolikrát za jediný den.

„O koně nejde,“ mávl farmář rukou. „Nechte si ho, dokud ho budete potřebovat, Kaessien. Jde o to, že jsem mluvil s lidmi od Airgid, viděl jsem tam dým, viděl jsem stoupat dým z Křížení, věděl jsem, že utíkáš s málem a chtěl jsem ti trochu pomoci.“

Lovec schlíple zíral na kamínky pod nohama.

„Nakonec jsem si řekl, že se dřív nebo později pojeděš podívat do osady, a pak zamíříš nejkratší cestou pryč ze země.“

A nejkratší cesta je tahle,“ spokojeně ukázal prstem na zem. Sehnul se pro svůj tlumok, který jsem z dálky omylem považovala za kámen, na kterém seděl, a podal ho Asgeirovi. „Trocha oblečení, nějaké jídlo, deky, a tohle železo se mi darmo válelo v truhle, tak jsem usoudil, že bys ho mohl provětrat,“ usmál se skoro uličnický a pohladil jílec meče, který z batohu nahoře trčel.

„Dobře jsme spolu obchodovali, tak to ber jako splátku za příští dodávku,“ dodal ještě Einion vážně.

Asgeir se ošival. Zřejmě se mu nechtělo přijmout takový dar, prohlašovat ho za splátku bylo absurdní, ale uvědomoval si, že ho potřebuje.

„Díky, Einione,“ vypravil ze sebe. „Díky.“

Farmář vážně přikývl.

„Hodně štěstí, Asgeire. Hodně štěstí, Kaessien.“

„Děkuji,“ zamumlala jsem otupěle. Správně bych měla cítit překvapení, ale to už jsem pro dnešek dávno vyčerpala.

Einion nám kývl na pozdrav, otočil se na podpatku a vydal se pryč. Matně jsem tušila, že cesta, kterou si zvolil, vede zhruba směrem k jeho farmě.

Asgeir se za ním dlouho zamyšleně díval, než si hodil batoh na záda a znovu nasedl na koně.

„Pojeď, Kaessi,“ vyzval mě tiše,“ podíváme se, kde budem dneska spát.“

Neměla jsem tušení, jak se mu to povedlo, protože jsem ho tupě následovala a nesledovala, kudy vlastně jedeme. Asgeir nás, už za šera, dovedl na malý palouk u lesního jezírka. Na přenocování se to místo zdálo ideální, koně tu měli vodu i trávu. Otřásla jsem se. My jsme tu samozřejmě neměli nic. Sice jsem s tím počítala od začátku, ale vidět přímo určené místo a přemítat, kde celá dlouhá noc bude nejsnesitelnější, mě i tak

vydělilo.

Všimla jsem si, že Asgeir odsedlává, a začala jsem nešikovně rozepínat přezky na postroji Einionova koně. Pečlivě opřít sedlo proti kmeni stromu, opláchnout udidlo a uzdu zavěsit na pahýl po ulomené větvi, a tím mi došly činnosti, kterými jsem se mohla zaměstnat.

Asgeir už byl ponořený do Einionova batohu, rozkládal kolem sebe jednu věc po druhé a nad každou prohodil pár vděčných slov.

„Deka, bohové, to se mi ulevilo... co je tohle? Jo, sušený maso, to jsem rád. Košile, no, jistá věc je, že ji užiju, druhá deka, Einione, ty jsi snad jasnovidec, jabka? Určitě jsem teď cítil jabka...“

V blaženém rozpoložení se probral celým batohem, až pak zvedl oči a všiml si, že nad ním stojím.

„Máš hlad? Žízeň? Je ti zima? Stačí říct, všechno zvládnem,“ ubezpečil mě vesele, vstal a položil mi ruku na rameno. „Sněž, na cokoliv máš chuť, vodu mi, prosím tě, nějakou nech. Podívám se kolem po dříví na oheň a větvích na spaní.“ Příjemně teplá dlaň mi sklouzla po paži a pak Asgeir zmizel v rychle tmavnoucím šeru.

Věděla jsem, že bych měla jíst a pít, ale necítila jsem hlad ani žízeň. Stála jsem na břehu jezírka, pozorovala jeho hladinu a rovnala si v hlavě prožití události.

Před půldruhým dnem jsem byla princeznina dvorní dáma, se vším potřebným a mnohými rozmary na dosah ruky. Z rozmaru jsem si vyjela na projížďku... a jako smršť se na mě sesypalo zranění, lovci, fanatické davy, shnilá jablka a dlouhý útěk každou chvíli před něčím jiným. A teď se zdá, že se na zámek hned tak nevrátím... Slzy jsem si uvědomila až v okamžiku, kdy mi začaly téct po tvářích.

Byla jsem tak ponořená v sebelítosti, že jsem si Asgeira

všimla až ve chvíli, kdy mě opatrně objal.

Ztuhla jsem jako zvíře, když zaslechne křupnutí větvičky pod nohou lovce, a Asgeir si toho všiml.

„Klid, Kaessi,“ zašeptal mi do ucha. „Tady je bezpečno. Nikdo ti neublíží.“ Trochu se ode mě odtáhl, aby mi viděl do obličeje. „Ani já,“ dodal napůl vážně, napůl škádlivě.

„Já vím,“ hlesla jsem ze zdvořilosti a až po chvílce jsem si uvědomila, že je to pravda, alespoň co se přímo Asgeira týkalo. Začínala jsem si na něj zvykat, už jsem neměla pocit, že na mě svoje emoce přímo křičí, lépe jsem je rozeznávala a třídila. A teď jsem si byla jistá, že ať už si mě představuje jakkoli, myslí to s tím neublížením vážně.

„Pojď si lehnout.“ Vzal mě za ruku, přiměl mě otočit se k jezeru zády a dovedl mě k plácku pod mladými smrčky, které zřejmě předtím vystlal jehličnatými větvemi.

„Snažil jsem se vybírat ty nejtenčí větvičky, ale nejspíš mi tam stejně pár silnějších zbylo, ke konci mě to přestávalo bavit,“ ozval se věcně, shýbl se pro jeden ze dvou tmavých balíčků a roztřepal ho. Příkrývku mi podal, odešel posbírat obsah batohu a za pár chvil stál zase u mě.

„S tím už nic nevykoumáš,“ štouchl do mě. „Zabal se do tý deky a lehni si, jestli nechceš prostát celou noc u vody. A zaručuju ti, že nechceš, protože by ti byla pěkná zima.“ Sám už na nic nečekal, skopl z nohou boty a uvelebil se na větvičkách ve své příkrývce. Váhavě jsem ho napodobila.

Zem byla tvrdá, nerovná a studená, větve to moc nevylepšily, deka taky nehřála tak, jak jsem doufala, a Asgeirovy ponuré úvahy z něj zářily jako aura.

„Nemysli na to,“ zamumlala jsem. Můj spolunoclezník se zmateně vyhrabal zpod deky.

„Jak víš, na co myslím?“ zeptal se podezíravě.

„Nevím, na co myslíš, ale vím úplně jistě, že se ti to nelíbí.“

„Jo. Hmm. Aha. Tak já to zkusím vylepšit, co už taky s tebou,“ zamumlal a znovu si lehl, tentokrát tak, že jsem na krku cítila jeho dech. Jeho pocity na mě dorážely jako příbojové vlny a každá z těch vln byla jiná.

Starý dobrý trik „nemysli na jednorožce“. Teď se Asgeir bude poctivě snažit nemyslet na špatné věci a jestli hodně rychle neusne a neuklidní se, mě z toho mezitím přeskočí.

Asgeir našťestí usnul na neobvyklém lůžku celkem spokojeně a já tak mohla nerušeně proklínat zimu, vzpoury a smrkové větve, které ani vzdáleně nepřipomínaly postel. K ránu jsem musela na chvíli usnout, protože najednou byla tma kolem mě o poznání světlejší a mnohem, mnohem studenější. Zvedla jsem se ze země i s dekou, pevněji si ji omotala kolem těla a vydala se nazdařbůh bloumat kolem, abych se alespoň trochu zahřála.

Málem jsem přitom zakopla o Asgeira, který klečel na zemi a připravoval kletí na oheň.

„Tobě taky dobrý ráno,“ zabručel nenalozene.

„Jak dobrý, když je taková hrozná zima,“ odsekla jsem podobným tónem. Asgeir si něco nesrozumitelně mumlal a dal se do křesání jisker. Já jsem se přinutila najít si na břehu příhodné křoví, ukrýt se za ním a ledovou vodou z jezera se co nejlépe umýt.

Asgeir opatrně, metodicky přikládal do ohně silnější a silnější kusy dřeva a soustředěně hleděl do plamenů. Až když si byl jistý, že oheň hned tak neuhasne, promluvil na mě.

„Pojď se ohřát, to je lepší než skákání. Ale pokud tě to baví, tak samozřejmě pokračuj,“ prohodil jen tak mimochodem a odešel obrátit Einionův batoh naruby, aby se z něj posléze vynořil s váčkem plným sušeného masa. Já si až v tu chvíli uvědomila, že od chvíle, kdy jsem se vrátila od vody,

poskakuju na místě, abych se trochu zahřála.

„Máš hlad?“

Hlad jsem sice měla obrovský, ale pořád ne takový, aby mě přiměl vzít do pusy sušené maso.

„Vůbec ne, díky,“ pokusila jsem se znít lehce. Asgeir pokrčil rameny a začal se tou pochoutkou krmit sám. Já si místo snídaně sedla co nejbliž k ohni a snažila se rozmrznout.

„Máme něco na příkládání?“ zeptala jsem se, když plameny strávily většinu z původního příředu dřeva.

„Ne,“ odpovědět Asgeir stručně, zatímco se zdatně propracovával našimi zásobami.

Bleskově jsem uvažovala, kde jsem udělala chybu a jak ji co nejrychleji napravit.

„Nějaké nasbírám. Mimochodem, díky za oheň.“

„Rádo se stalo,“ pokrčil rameny, „ale nech to prostě dohořet, pojedeme. Chci se dostat přes hranice a do města co nejdřív, abych se stihnul poptat po novinkách. Jo, a jestli chceš, v batohu si vezmi čistou košili a kalhoty.“

Tolik k mé touze rozmrznout.

„Dobře,“ snažila jsem se znít klidně, zvedla jsem se od ohně, šla si pro nové oblečení a co možná nenápadně se rozhlížela po houštině, kde bych se mohla převléct. Košile a kalhoty mě nijak nenadchly, ale z mých jezdeckých šatů už byl ubohý, nenositelný hadřík. „Dobře.“ Asi dostanu zápal plic.

„Neboj, na koni se zahřeješ.“

Postupem času se ukázalo, že v tom měl Asgeir pravdu. Jakmile se rozednilo dost na to, abychom viděli, kam máme namířeno, vyjeli jsme. A vedení koně cestou necestou mě rychle přimělo myslet na jiné věci, než na moje studené ruce.

Trvalo dlouho, než nás stezky vyvedly z lesa ven, Asgeirem už začínala cloumat nervozita, ale když jsme konečně narazili

na hmatatelný orientační bod, totiž křižovatku s podivnou kamennou sochou, viditelně se uvolnil.

„Swizina křižovatka,“ ukázal bradou na sochu ověčenou květinami a s mísou zrní u nohou. „Pro místní snaha udobřit si přízrak, kterej nosí smůlu, my teď víme, že to na hranice máme asi půl druhý míle. Ty, Kaessi, asi nebudeš mít po kapsách doklady a cestovní povolení, vid’?“

„Nebudu mít co že to?“

Asgeir na okamžik zavřel oči a já si byla skoro jistá, že využil té příležitosti, aby je nepozorovaně obrátil v sloup.

„Když cestuješ do cizí země, máš s sebou mít glejt o tom, kdo jsi, kam a proč jedeš, vystavenej většinou městskou radou. Ale dvorní dámy se asi za hranice moc nenacestujou, tak ses s tím neměla kde setkat,“ povzdechl si. „No co. Já budu žádat o azyl, tak to pro tebe zkusíme taky.“

Pohled na tosaithsko-adorskou hranici mě překvapil. A když jsem po straně zašilhala na Asgeira, usoudila jsem, že jeho taky.

Hned za hraniční pevnůstkou, která seděla na cestě jako korálek na šňůrce, stál úplný stanový tábor, zjevně vybudovaný narychlo a ledabyly. Armádní stany a nejrůznější přístřešky byly na pláni naskládáné dost nedbale, různě si překázely, leckteré měly mizerně vypnuté plachty a celkově působily dojmem, že jejich stavitelé měli naspěch a s drobnostmi si nelámali hlavu.

„Skoro se mi zdá,“ pronesl Asgeir zamyšleně, „že nás čekají.“

Kryptická poznámka mě znejistěla tak, že jsem Asgeira nechala jet o dvě délky před sebou. Nechtěla jsem být první, kdo do toho strčí nos.

„Tak copak vás přivádí?“ zeptal se pomenší, podsaditý

strážný oblečený v tmavočervené uniformě. Mluvil dhamštinou, nejrozšířenějším lidským jazykem, ale se zpěvavým, typicky adorským přízvukem. Jeho tón se zoufale snažil o soucit, ale i tak prozrazoval únavu a otupělost. Bylo jasné, že nejsme ani zdaleka první, koho se zeptal.

Asgeir si dal s odpovědí načas a rozhlížel se po malém nádvoří pevnosti. Přímo uprostřed byla studna, u které se činil další uniformovaný muž, skřípajícím rumpálem vytahoval jedno vědro vody za druhým. Vždycky se našlo dost nádob v rukou unavených, chudě a nepříliš čistě oblečených lidí, zřejmě obyvatel stanů za branou, do kterých strážný vodu ze studně přelával.

„Tosaithský nehledejte,“ upozornil ho strážný. „Náš vévoda vydal výnos, že přijme všechny uprchlíky z Tosaithu, který se na nás obrátí, a že žádá, aby mu v tom nebránili. Elfové formality přenechali nám a sedí nahoře na věži.“

„Takže uprchlíků z Tosaithu je víc?“ zeptal se Asgeir opatrně. Pohraničník se štekavě zasmál.

„Víc, říkáte? Vždyt' elfové vyhání lidi z celého riasckýho okresu, jednoho každýho, domy jim vypalují, hrozí železem... počkejte, kdo vy vlastně jste, že vám tohle uniklo?“

Strážný si opožděně vzpomněl na nutnou opatrnost, narovnal se v zádech a položil ruku na jílec svého meče.

Asgeir mu ve smírném gestu ukázal svoje prázdné dlaně.

„Elfové vypálili moji osadu a viděl jsem, co se stalo s domem jedněch známých v elfské vesnici, proto jsem tady. Ale nevěděl jsem, že se to děje i jinde,“ vysvětlil posmutněle. „Aby tohle zasáhlo celej kraj, to je...“

„To je katastrofa,“ dořekl pohraničník. „Podívejte se na to,“ máchl rukou k pláni pokryté široko daleko nejružnějšími nouzovými přístřešky, „ti všichni přišli o domov, a o ty všechny se vévoda má postarat.“

„Musíme zůstat tady, nebo můžeme pokračovat do Sorgu?“ zeptal se Asgeir.

„Jeďte si, kam je vám libo, jenom se zastavte v Sorgu na komisařství, ať vám potvrdí azyl a nový osobní doklad. Všichni by mohli odjet klidně hned,“ naznačil, že myslí obyvatele stanového města, „ale nechtějí. Chtějí počkat přímo tady, jen co to vévoda nějak urovná, doufají, že se budou moci vrátit. Ne že by na to neměli právo, ale dovedete si představit, jak to tady bude za chvíli vypadat?“

„Velmi živě,“ přisvědčil Asgeir vážně. „Nedostatek jídla a vody bude mít za následek špínu, nemoci, nakonec i spory, hádky, boje, a to, že nemají co na práci než čekat, věci taky nepomůže. Jestli vám můžu radit, přesvědčte je alespoň, ať nějak vyřeší, ehm, latríny. A dál od pevnosti, ať vám nezničí tu studni.“

„Rozumná rada,“ přisvědčil strážný a unaveně přivřel oči. „Ale vysvětlete to těm davům tam venku. No, nestůjme tady a pojďme vyřešit vaše doklady, ať se hne z místa.“

Gestem nás pozval do malé kanceláře, jejíž otevřené dveře ústily přímo na nádvoří.

Nejdřív vyslechl Asgeira a psal přitom poznámky do připraveného formuláře – jméno, povolání, věk, co se přihodilo jemu, jeho domu a majetku v Tosaithu. Datum, podpis, pečeť a Asgeir byl oficiálně uprchlíkem pod adorskou ochranou.

Pak se pohraničník poprvé pořádně zadíval na mě.

„A jaképak vy máte důvody pro opuštění království, paní?“ zeptal se podezíravě.

„Prakticky stejné jako tady pan Foraoise,“ odpověděla jsem pevně a pokusila se ještě víc narovnat záda. „Pouhou náhodou jsem se nacházela v jeho společnosti, když jsme narazili na skupiny ozbrojených elfů, jejichž záměrem bylo vyhnat usazené lidi za hranice království. Tito ozbrojenci mě

opakovaně přiřadili k lidem, označili za nepřijatelnou a vyhrožovali mi stejným způsobem jako lidem. Žádám proto o ochranu Adorského vévodství, minimálně do doby, než se situace v Tosaithu stabilizuje natolik, abych se tam mohla bezpečně navrátit. Jmenuji se Kaessien an Sliabh, je mi dvacet šest let, do včerejška jsem žila na zámku Riasc. Potřebujete se zeptat ještě na něco?“

Místo odpovědi se na mě upíraly dva páry mírně řečeno překvapených očí.

„Ne, paní... ne, takhle je to v pořádku, jen mi, prosím, zopakujte vaše jméno,“ ozval se strážný krotce, a za pár okamžiků jsem držela v ruce svoji vlastní propustku na půdu vévodství.

„To bylo působivý,“ poznamenal uznale Asgeir, když jsme vyjžděli z pevnosti. „A rád jsem tě viděl ve tvém vlastním živlu.“

„Pokud neumíš velmi zdvořile a velmi pevně trvat na svém,“ pokrčila jsem rameny, „žije se ti ve vyšších kruzích dost těžko. Nebo dost dobře, ale pak už to zase nejsi ty, jenom to, co z tebe chce mít okolí.“

„Tys evidentně neměla problém se ubránit,“ konstatoval spokojeně. Pak maličko zaváhal, než se rozhodl k předestření další myšlenky. „Jsi mladá. Šestadvacet? To by mě nenapadlo.“

„Jsmo sice z vašeho pohledu dlouhověcí, ale narodit se někdy musíme, a pak to chvíli trvá, než nasbíráme úctyhodnej počet let, tak promiň, že jsem tě zklamala,“ dovolila jsem si mírný úsměv. „A pořád jsem starší než ty.“

Když jsme vjeli mezi první stany, začal se Asgeir rozhlížet kolem.

„Rád bych tu našel někoho z osady,“ vysvětlil mi, zatímco studoval situaci daleko za mým pravým ramenem. „Chci vědět, co se přesně dělo.“

Ujeli jsme jen několik délek, než lovcovo pátrání přerušil výkřik odněkud zleva. Ohlédli jsme se po hlase; to povykoval černovlasý Reese a mával rukama nad hlavou.

Asgeir se na kratičký okamžik zamyslel.

„Jeď napřed, Kaessi. Cesta z pevnosti pokračuje více méně rovně až do Sorgu, až se vymotáš z tohoto zmatku, určitě ji uvidíš. Nemusíš spěchat. Já si s nimi promluvím a doženu tě.“

„Nebudou chtít, abys zůstal s nimi?“ Při tom pomýšlení mě dusila úzkost. Světlovlasý lovec byl jediný člověk, kterého jsem v téhle zemi znala, měl plán, na rozdíl ode mě věděl, co dělat. Představa, že mě tu nechá o samotě, byla děsivá, a myšlenka na to, že bych se k jejich skupině přidala já, nevypadala o moc nadějněji, soudě podle toho, jak se na mě tenkrát v táboře tvářili Reese s Talem.

„Asi budou, ale mají smůlu,“ odpověděl bezstarostně.

„Nebudou tě potřebovat?“ Ta otázka mě stála obrovské sebezapření a trochu se mě dotklo, když se Asgeir chlácholivě usmál.

„Nebudou. Já nejsem až tak úžasnej lovec, Kaessi, nejsem vůdce osady, nejsem ničí živitel, nikdo na mě není závislej. Chtít můžou, ale já nechci, neboj se a jeď.“

Co mi zbylo. Jela jsem a předstírala, že se nebojím, ačkoliv mi vidina toho, že zůstanu sama v Adorském vévodství, připadala zároveň děsivá a reálná.

Jak jsem projížděla mezi tosaithskými uprchlíky, strach o sebe samu mě přecházel. Byly tu mnohem naléhavější věci. Proč se soužití elfů a lidí, které celá desetiletí fungovalo bez problémů, během jediného dne takhle zvrtilo?

Náhoda to nebyla, na to se stačilo rozhlédnout. Strážný se zmínil o dvou stovkách uprchlíků a sama jsem věděla, že žili na různých místech. Kdyby šlo o něčí náhlý nápad, hádku, pomstu, nemohl by stihnout objet všechny vesnice a osady. Ne,

tady něco rychle a důkladně přimělo elfy z širého okolí, aby začali nenávidět lidi.

Ale co to, hrome, mohlo být? Co přimělo vesničany z Křížení a stráž u Airgid nejen obrátit se proti lidem, ale i proti mně, jen proto, že jsem stála vedle Asgeira, aniž by se na cokoliv zeptali?

Tohle bylo naprosto špatně. Impulzivní jednání k elfům nepatřilo. Oproti lidem jsme rozvážnější. Ve všem - v úvahách, v rozhodování, v životě. Není pravidla bez výjimky, měla jsem tušení, že u dvora mě k takovým zbrklým výjimkám počítají, ale znovu – co se stalo, že to strhlo celé davy?

Vzápětí mě napadla důležitější otázka. Komu to stálo za to, kdo tím něco získal?

Elfové z Křížení? Co já vím, třeba si s lidskou rodinou nerozuměli, třeba si lidé začali, nějak elfům uškodili. Krádež, rvačka, neshody v plánování... ale je něco z toho důvod podpálit jim střechu nad hlavou?

Co osada u Airgid? Někomu mohlo vadit, že v rozsáhlých lesích loví převážně lidé, lučištník tam vřestěl něco o pytláctví. Ale co já věděla, elfové si raději koupili připravené maso, než se za ním honit po lese a pak ho bourat a čistit.

Tourane? Nic. Lidé obstarávali významnou část ulovené zvěře a úrody z polí, která se dostala na touranský trh. Tady pachatel dosáhl jen toho, že nebude dost rukou na sklizeň a v lesích se přemnoží vysoká.

Počkat, nemohl by právě tohle být motiv? Někdo chce způsobit kraji kolem Riascu problémy s potravinami? Bylo by dost krkolomné jít na to zrovna přes vyhnání lidí, ale byla to jediná možnost, která dávala alespoň nějakou odpověď na otázku proč. Otázka kdo zůstala i v téhle teorii nezodpovězená.

Asgeir měl pravdu. Cesta z louky ústila přehledně a předvídatelně a on sám mě dohnal, jen co jsem z ní zdolala

prvních pár délek.

„Co se tak mračíš?“ zeptal se konverzačním tónem.

„Přemyslím, komu se vyplatilo uspořádat tenhle malér,“ ukázala jsem palcem za sebe.

Asgeir pokýval hlavou.

„To jsme tři. Reese tvrdí, že nějaký jižní elfí knížectví prohrálo válku a obsadili ho lidi, takže se Tosaith chce uzavřít a opevnit, aby vydržel protielfí nájezdy. Já si spíš myslím, že se někomu nelíbilo, že máme v ruce zemědělství.“

„Řekla bych, že máš pravdu. Reese žvaní hlouposti, na jihu se nebojovalo alespoň čtyři roky.“ Asgeir tázavě zvedl obočí.

„Naita si píše s jedním tamním princem,“ vysvětlila jsem, „a já mám mimo jiné na starosti radit jí s korespondencí, takže vím, co v těch dopisech je. O válce se rozhodně nikdo ani nezmínil.“

Asgeir souhlasně zamručel a sledoval cestu před kopyty koní.

„Na druhou stranu, válka velmi pravděpodobně není společensky přijatelné konverzační téma,“ uvažovala jsem dál. „Jak znám Naitu, té by hořela střecha nad hlavou a pořád by do dopisů psala o skladbách pro loutnu.“

„Váš zámek musí bejt báječný místo k životu.“

Sorg bylo menší městečko, sestávající zřejmě hlavně z hostinců, penzionů a tržišť, kde kolovalo zboží dovezené přes hranice. Asgeir už tu zjevně někdy byl, protože bez sebemenšího zaváhání našel budovu komisařství.

Komisař ověřil, že údaje na dokladech souhlasí s tím, jak jsme se představili – což mi připadalo jako dost chabá kontrola, ale zase jak jinak to s uprchlíky bez majetku udělat – zapsal si nás do seznamu, který pošle dvoru, a prohodil s Asgeirem pár chmurných slov. Tím celá procedura skončila a my jsme mohli znovu čelit ulicím, tentokrát cestou za večerí a postelí.

Zkoušela jsem z lovce vytáhnout alespoň pár vět, protože ho novinky z komisařství zjevně rozhodily, ale venkoncem marně. Zabuřel jen něco mírně kladného na adresu hostince, kde se rozhodl přenocovat. S ponurým výrazem hodil podkonímu otěže koní, chňapnul mě za paži, téměř provlekl výčepem a zastavil se jen na chvilku, aby s hostinským směnil několik mincí za klíč od pokoje.

Nechala jsem se vyvláčet do schodů a tmavou chodbou, probralo mě až klapnutí západky dveří.

„Co ses dozvěděl na komisařství?“ zeptala jsem se důrazně a s jistým úsilím vyprostila ruku z Asgeirovy dlaně.

Chvilku mlčel a bloudil pohledem po pokoji, vybaveném všehovšudy dvěma postelemi a vachrlatým stolkem s karafou vody, než se odhodlal promluvit.

„Ty boje nejsou místní záležitost, jenom kolem Tourane. Přes celou adorskou hranici se hrnou uprchlíci, kterým elfové zapalují střechy nad hlavou. Tohle už není něčí šarvátka, Kaessi, tohle je válka. Umíš šermovat?“

Stála jsem tam s pusou otevřenou, v hlavě mi dunělo slovo „válka“, ochromovalo myšlení a šířilo tělem paniku. Chvíli mi trvalo, než jsme si uvědomila, na co se mě Asgeir ptal.

„Samozřejmě že ne,“ vykoktala jsem nakonec. „Holky jako já se učí o literatuře a hudbě, hrome, ne o zbraních!“

„Přišel čas to změnit,“ pravil Asgeir vážně a podal mi meč. Opatrně jsem uchopila jílec.

„Je hrozně těžkej,“ ujelo mi. „Neměla bych mít nějakou lehčí zbraň?“

„Jasně že měla,“ přisvědčil. „Jedinej nepatrnej problém je v tom, že nemáme za co a dost možná ani kde ji pořídit, takže se ve svém vlastním zájmu naučíš zacházet s tímhle.“

Nechtělo se mi do toho ani trochu, ale Asgeirův výraz dával najevo, že nemám na výběr.

„První, co se musíš naučit, je postoj. Podle toho, co chceš udělat s mečem, musíš patřičně stát, přenést váhu nebo udělat úkrok, abys všechny pohyby mohla provést správně.“ Asgeir si ode mě vzal meč zpátky a já honem ucouvla, když se s ním výhrůžně rozmáchl. „Sleduj, když sekám zprava a mám váhu vepředu na levý-“

Čepel vyrazila mým směrem a já uskočila ještě o kousek.

„Ale když mám vepředu pravou, tak mi to naopak pomůže,“ pokračoval Asgeir zaujatě, předvedl další sek a já si uvědomila, že přes všudypřítomný strach a zodpovědnost ho tahle výuka taky pořádně baví.

Dobrá. Když mu to udělá radost, tak to tedy chvíli vydržím.

Asgeir mě bez zjevných výsledků drezíroval až do západu slunce. Oranžové světlo zpoza nevalných závěsů mu našťestí připomnělo, že od rána pořádně nejedl a měl by tudíž mít děsivý hlad. Vypáčil mi meč z prstů, do kterých mě brala křeč, a chvíli usilovně přemýšlel. Pak bezradně rozhodil ruce.

„Když na tebe půjde někdo s mečem, prostě zdrhej,“ doporučil mi. „A teď pojd' najít něco k jídlu.“

„Budeš mě muset krmit,“ zahučela jsem temně. Moje prsty stále odmítaly pustit jílec imaginární zbraně a byla jsem si celkem jistá, že příbor v nich neudržím.

Asgeir s provinilým výrazem pozoroval, jak se snažím prsty rozpohybovat.

„Promiň, to jsem fakt přehnal,“ kousl se do rtu. „Nemám odhad. Vážně, promiň.“

„Odpustím ti, až jednou někoho v šermu přemůžu. Možná. Co to jídlo?“

„Jdeme,“ přikývl souhlasně a zamířil ze dveří.

Dole ve výčepu jsme si našli místo u celkem čistého stolu a Asgeir po jistém úsilí vypáčil z hostinského, že k večeři si

můžeme vybrat mezi vepřovým na rožni a koňským gulášem. Vyžádal si zaplatit jídlo dopředu, což lovec učinil nerad a jen tak mimoděk u toho prohodil, že pokud by byl problém jídlo v krátké chvíli přinést, milerád si pro něj dojde až do kuchyně a porci si vlastnoručně nabere. Hostinský se sice vztekle šklebil, když se objevil s našimi talíři, ale v téměř prázdném hostinci zřejmě nemohl předstírat shon a vytíženost. Spokojil se tedy s tím, že vybryndal Asgeirovo pivo mně do vlasů a moje víno na lovcovu světlou košili.

„Pravidlo číslo jedna – nikdy neštví člověka, který se ti stará o jídlo,“ pravil Asgeir filosoficky mezi prvními sousty.

Já měla před sebou poslední zbytky a lovec už smutně škrábal nožem po dně talíře, když jsme si všimli neobvyklého hluku.

Kroky.

Ne jedny. Kroky stovek a stovek lidí pochodujících v jednom rytmu.

Armáda.

Napadlo nás to oba zároveň, nechali jsme talíře talíři, vymrštili se od stolu a skočili k nejbližšímu oknu do ulice.

„A hrome,“ vydechl pro sebe Asgeir. Já jen s pokleslou čelistí zírala na adorské vojsko v plné zbroji, jak si to štrádá dolů ulicí. Začátek ani konec procesí nebyl nikde v dohledu.

„Zůstaň tady,“ přikázal mi lovec a dlouhými kroky vyrazil ke dveřím. Ani mě nenapadlo ho poslechnout.

Asgeir si hledal cestu krajem ulice, kde už postával ne jeden sorgský měšťan s očima vyvalenýma na tmavočervený proud a pusou dokořán. Proplétal se mezi nimi, občas se nějakému omluvil, když do něj omylem strčil, v jednu chvíli odbočil do úzké uličky křížující cestu vojska a vynořil se na největším městském rynku. Červená šňůra uniforem se vinula přímo přes něj, uličkou uctivě vytvořenou davem okounějících civilistů.

Málem jsem vrazila Asgeirovi do zad, když najednou zpomalil a krácel rozvlácným stylem měšťana na vycházce.

„Co se to děje?“ zeptal se prvního přihlížejícího, který se mu namanul.

„Říká se, že jdou na elfy,“ odvětil oslovený, starší a mírně obtloustlý dlouhán, nezaujatým tónem, jako by konstatoval, že si lovci vyšli na zajíce. O okamžik později si všiml, že za Asgeirem stojím já, a obličejem mu proběhlo mírné leknutí. „Ale kdo ví, všechno může bejt jinak,“ dodal s pokrčením ramen a odkráčel právě tak rychle, aby to ještě nevypadalo jako útěk.

„Jen tak pro zajímavost,“ prohodil Asgeir tiše, aniž se ohlédl, „kdybych ti řekl, ať jdeš se mnou, zůstala bys v tý hospodě?“

„Samozřejmě že ne,“ odfrkla jsem dotčeně.

Asgeir neodpověděl. Ze způsobu, jakým se mu třásla ramena, jsem usoudila, že se směje.

Další objekt k vyzvídání si vybral pečlivěji, zamířil ke kašně veprostřed rynku, kolem které postávali muži středního věku a kvalitního odění. Radní jsem v nich odhadla i já, Asgeir je jen rychleji našel.

Rozhodla jsem se zůstat tentokrát trochu stranou, aby se tázaní nevyplašili jako ten chlapík prve. Koutkem oka jsem pozorovala, že se několik radních dalo s Asgeirem do řeči, zejména jeden pomenší mužík v zeleném mu vykládal úplnou litanii, doprovázenou bohatou gestikulací včetně ukazování na adorské vojsko. To vypadalo docela nadějně. Nemohla jsem se dočkat, až se role obrátí a já budu takhle vyslychat Asgeira.

Do rytmu kroků a šumu hlasů se pozvolna mísil ještě jiný zvuk, ostrý, nepříjemný. Vojenský buben, došlo mi chvíli před tím, než se ze směru od našeho hostince zjevil konec vojenského průvodu včetně skupiny vyšších šarží na koních a s

chocholy na přilbách a řady bubeníků. Dorážovali až doprostřed rynku, aniž by vzali na vědomí své okolí, pak kdosi z jízdni skupiny vyštěkl rozkaz, krajní bubeník se odpojil od průvodu a vyškřábal se na vyvýšený okraj kašny.

Chvíli tam jen tak stál, zřejmě čekal, až se průvod včetně jeho kolegů dostatečně vzdálí, a pak sám začal ve zběsilém tempu bušit do bubnu, aby na sebe upoutal pozornost.

„Z vůle Frolika, vévody adorského,“ provolal a ještě párkrát pro lepší efekt udeřil paličkami, „jehož přáním je ochránit zemi a její lid,“ další pauza na pár ran, „se vydává armáda do boje proti nebezpečí, jež pro nás představuje občanská válka v Tosaithu. Elfové, kteří se v posledních letech vydávali za naše partnery a spojence, se teď obrátili proti lidem. Mírumilovní usedlíci čelili násilí, loupežím, byli vyhnáni ze svých domovů bez majetku. Tomu Ador nemůže nečinně přihlížet, je nutno postavit se k obraně našich soukmenovců. Posíláme tedy jednotku, která uklidní a zvládne situaci v kraji Tourane, který ohrožuje vás, stejně jako do dalších příhraničních území, ze kterých by mohlo vzejít nebezpečí pro adorský lid. Nesmíme dovolit, aby elfové ohrozili naši vlastní zemi! Tak přikázal Frolik, vévoda adorský!“

Jen matně jsem vnímala, že bubeník zjevně splnil svůj úkol, slezl z kašny a metelil si to za zbytkem armády, že lidmi na rynku ta novinka otrásla, dohadují se mezi sebou a zmateně se hemží.

Válka! Ador, velká, silná země, po zuby ozbrojené vévodství s nelítostným vládcem v čele, jde do války s mojí vlastí, slabým Tosaithem, který nemá jak se bránit a vždycky se snažil se všemi vyjít po dobrém.

A já, k d'asu, stojím na špatné straně hranice.

Myslela jsem si, že jsem v Adoru v bezpečí, ale platí to i teď, když byli elfové označeni za veřejného nepřítele?

„Musíme se vrátit, Kaessi, pojd’!“ zašeptal mi Asgeir do ucha, vzal mě za ruku a jemně mě směřoval zpátky k hostinci. Nevnímala jsem, kudy mě vede, nevěděla jsem, co mi říká, hlavu jsem měla jako zvon, který po úderu celý zní a duní jediným tónem.

Válka! Válka! Válka!

Jako loutku bez vůle mě Asgeir dostrkal až do pronajatého pokoje, nalil mi pohár vody a přikázal ho vypít. Pak se bezradně posadil na postel a pozoroval mě, jak stojím uprostřed místnosti a třesu se.

Válka!

Jdou do Tourane. Téměř jistě přes Riasc. Pricezna Góbnait, všechny dvorní dámy, celý dvůr, který byl možná trochu povrchní, možná nebyl zrovna vzorem dobrodětství, ale nikomu nespáchal žádné příkoří, a teď tam vrazí adorská armáda. Bohové, chudák Naita! Měla jsem být s ní, měla jsem tam být kvůli všem, protože jsem ta horkokrevná, ta zbrklá, která dělá rychlá, nerozvážná rozhodnutí. Teď je potřeba jednat rychle, a nikdo z princezny družiny na to není zvyklý.

Připadala jsem si hrozně sama.

Přiměla jsem se pohnout. Připloužila jsem se k posteli a stočila se do klubíčka za Asgeirovými zády.

„Asgeire?“ zakňučela jsem téměř neslyšně. „Je mi zima.“

Beze slova se ke mně obrátil, opatrně přese mě položil příkrývku, lehl si ke mně a objal mě.

Pomohlo to.

„Já chci domů,“ kňourám tichounce. „Já už tohle nezvládnou, utíkat a schovávat se a bát se...“ Ruce sevřené kolem keramického hrnku s horkým čajem se mi nezvladatelně klepou a v krku bobtná knedlík. „Chci se umýt a převléct a v klidu najíst a nemuset se učit šermovat. Mám strach o Naitu. O

krále. O zámek. Nikomu nic neudělali. Co když mě nenechají se vrátit? Já se bojím...”

Asgeir sedí u stolu proti mně, bradu opřenou o spojené dlaně, a upřeně mě pozoruje. Někde na okraji mysli si uvědomuju, že ho moje zděšení a sebelítost nijak zvlášť nebaví, zdvořile se ale snaží nedat to najevo.

Opanuju se natolik, abych zoufalou tirádu nespustila počtvrté dokola. Nic jiného stejně neobjevím. Jsem prostě v háji.

Zírám Asgeirovi do očí a v duchu žadoním, ať se zase vytasí s nějakou uklidňující poznámkou, ať mi znovu řekne, že všechno bude v pořádku. Mlčí a mně se vtírá podezření, že tentokrát nic v pořádku nebude.

Jistěže nebude. Je válka.

„Nikam nemůžeš, Kaessi.“ Asgeir mluví tiše a velmi vážně. „Ador vyhlásil elfům válku a ty teď budeš na ulici hodně snadnej terč.“

Neodpovídám, nevím co.

„Máme ještě trochu peněz, můžeme tu počkat, než se místní trochu vzpamatujou. Pak můžeme zmizet někde na venkově, lovit se tu dá a o maso je vždycky zájem, nějak se uживíme. Teď nemáme kam spěchat, nemáme kam se vrátit.“ Šedomodré oči mě přímo hypnotizují.

„Já jo,“ zavrčím v náhlé vlně vzteku. Asgeirův pohled soucitně změkne.

„Kaessi, dokud Ador neskončí tuhle válku, nemůžeš ani hádat, co se zámku zbyde. Nemůžeš se teď vrátit, dokud nevíš, kam se vracíš, je to strašně nebezpečný.“ Do hlasu se mu vetře trocha žadonění.

Moře zoufalství a sebelítosti začíná pomalu, pomaličku opadávat, noří se z něj logické uvažování a staré zvyky. A s nimi, podpořené šílenou nechutí ukrýt se někde v divočině a

nevědět, co se kolem děje, i pár nápadů.

Stejně jako Asgeir si podepřu bradu rukama, pohled nasměruju někam na prázdnou zeď a pomalu, pečlivě spojuju těch několik myšlenek do fungujícího plánu.

„Kaessi?“ ozve se lovec váhavě. Asi jsem byla na jeho vkus moc dlouho zticha.

„Přemýšlím,“ odpovím stručně.

„O čem?“

„Utéct a schovat se je možná tvůj styl, ale já jsem zvyklá mít přehled. A jak jsi říkal, nejlepší jsem se svým vlastním živlu.“

Asgeir si založí ruce, přimhouří oči a rozprostře kolem sebe auru nesouhlasu. Nevšímám si ho, občasné dotazy a pokusy získat na ně odpověď pouštím jedním uchem tam a druhým bez povšimnutí ven, a precizně ladím detaily svých úmyslů.

Když se naposled ujistím, že mám všechno dokonale promyšleno, rázně se zvednu od stolu.

„Jdu se do toho vložit,“ pravím na vysvětlenou a zamířím z pokoje. Za dvířky, kterých jsem si všimla pod schody do patra, jsem jednou zahlédla mizet služebnou, což v tuhle chvíli vypadá nadějně.

Nevím přesně, co se stalo, nejspíš jsem Asgeira šokovala natolik, že mě nestihl následovat z pokoje a tudíž nevěděl, kde mě hledat. Jisté je, že se v prádelně na zadním dvoře hostince objevil až ve chvíli, kdy jsem věšela svoje právě vyprané prádlo co nejbliž ke kamnům a přidržovala si u toho límec košile, protože bez šněrovačky jsem si v ní připadala značně nejistá.

Přirozená reakce děvčat, které se činí kolem kádí a valch, je samozřejmě od plic vetřelci vynadat a zahnat ho na útěk pomocí pohrabáče od kamen. Asgeir zrudne, otočí se na patě a

zmizí a je to tak půvabný pohled, že ani nevynadám pradence, která mi samým odhodláním oklepala saze z pohrabáče na kalhoty. Zkontroluju, že šněrovačka i zbytek mého oděvu poslušně schne, a pak se vrátím k probírání a opakování dalšího postupu.

Klíč tkví v perfektní přípravě. Poslední tři dny mi to jaksi moc nedovolily, ale nastal čas dát se znovu dohromady.

Nějakou dobu to trvá, ale konečně z prádla u rozžhavených kamen přestanou stoupat pramínky páry, já se decentně ukryju v přístěnku na ložní prádlo, abych příjemně rozehřáté kusy oblečení nasoukala zpátky na sebe, a u jedné z pradelen si vyprosím hřeben.

Umytá, učesaná, v čistém oblečení skoro vrním blahem, když se vracím nahoru do pokoje pro dokumenty. Asgeir tam samozřejmě čeká, výraz pečlivě neutrální a nervozita všeobjímající jak listopadová mlha.

„Co máš v plánu?“ nadhodí s hranou lehkostí, zatímco zkoumám, která z přeskádaných listin v boční kapse batohu je moje povolení k pobytu.

„Zjistit, co se děje a jak se to vyvíjí,“ odpovím, usoudím, že doklad budu muset nést v ruce, protože zastrčený v náprsní kapse košile vypadá podivně, a zamířím znovu ke dveřím. Asgeir se už nevyjadřuje, zvedne se z postele a následuje mě jako stín.

Jak se blížím k budově komisařství, uvědomuju si, že je můj doprovod čím dál zmatenější. Vůbec netuší, co mám v plánu.

Po zádech se mi plíží lehké prsty mé vlastní nejistoty. Narovnáám záda, zatřepu hlavou, abych ji zahнала pryč, teď si ji nemůžu dovolit.

Vždyť mám za sebou Asgeira, usoudím, ten se strachuje dost za nás za oba. Já můžu být úplně v klidu. Tahle myšlenka pomůže.

Zaklepu na tmavé, důkladně okované dveře komisařství, abych si to na poslední chvíli nerozmyslela, a až pak se zhluboka nadechnu, perfektně narovnáím páteř, zvednu bradu. Zkusím si vybavit královnu, Naitinu matku. Ten perfektní postoj, ladné, elegantní pohyby, důstojná gesta, celý obrázek skvělé dámy, za který pronikl málokdo, aby tam našel nijak zvlášť bystrou a často vystrašenou ženu.

Teď chci všechno, co jsem od královny okoukala, předvést komisaři.

Dveře zaskřípou, dramaticky pomalu se otevřou a strážný za nimi si mě důkladně prohlíží.

„Vaše přání?“ zeptá se podezíravě. Zřejmě mě nedokáže zařadit a odhadnout.

„Ráda bych hovořila s osobou dohlížející na postup právě probíhající vojenské akce, předpokládám, že je to komisař osobně. Chtěla bych s ním probrat otázku Vojenského kodexu, konkrétně článek třicet dva o vojenských pozorovatelích. Můžete to zařadit?“ Žádné prosím. Vysoké šarže neprosí, ty zdvořile poroučejí.

„Pojďte dál, prosím.“ Strážný reaguje bez zaváhání, zřejmě nepředstavuju nijak neobvyklou situaci. „Chvíli vyčkejte, prosím, zjistím, co pro vás můžu udělat,“ navádí mě dveřmi z mázhausu do malé místnosti za ním, vybavené pouze krbem, ve kterém skomírá oheň. Asgeir se tam bez komentáře proplíží taky a chmuří se na žhavé uhlíky.

„Takže teď nás tu budou držet, dokud si v klidu nerozmyslí, jestli nás vezmou ke komisaři nebo do šatlavý?“

Místo odpovědi jen pokyvujou hlavou. Důvody pro první možnost se mi jaksi nezdají tak neprůstředné, jako když jsem o nich uvažovala v teplém a relativně bezpečném pokoji v hostinci.

Každý si chce krýt záda, opakuju si usilovně, každý uvítá

příležitost, aby si kryl záda.

Nějakou dobu si počkáme, ale nakonec se můj předpoklad pro tento případ potvrdí.

Stráž si všímá výhradně mě, když mi oznamuje, že mě komisař přijme, a ukazuje mi cestu do schodů a ke dveřím jeho pracovny. Nesu se po chodbě v co nejlepší imitaci královnina hrdého vystupování, po boku komisařovu stráž a Asgeira někde za sebou.

Komisař se neobtěžuje zvednout ze židle. Sjede mě kritickým pohledem, nejdřív má chuť vynést mě v zubech, na druhý pohled začíná svůj dojem mírně přehodnocovat.

No jo, pane, kdybych si mohla vzít šaty s vlečkou, udělám to, ale kde nic není, ani Kaessi nebere.

„Slečno an Sliabh,“ ozve se řezavě, „dostal jsem hlášení, že se mnou chcete hovořit o vojenských pozorovatelích v tažení proti Tosaitihu. Souhlasí, nebo si to stráž popletla?“

„Souhlasí,“ přisvědčím bohorovně a vzápětí ucítím komisařovo pohrdání. S tím musím zatočit dřív, než si na tenhle postoj zvykne. „Jakožto tosaithskou občanku,“ pokračuju důstojně, „mě tento konflikt přirozeně zajímá a znepokojuje, ráda bych tedy měla přístup k informacím od osoby, která se na bojové události dívá z jiného úhlu než Ador. Přístup k referátům válečných pozorovatelů, jakož i podmínky jeho uskutečnění, je zakotven v článku třicet dva Vojenského kodexu, který je, pokud je mi známo, respektován Adorem i všemi jeho sousedními zeměmi, tedy i Tosaithským královstvím. Chci tedy adorskému velení, zastoupenému v Sorgu vaší osobou, předložit žádost o můj přístup v referátům pozorovatelů.“

Komisař mhouří oči a rozmrzele mi mě měří. Zjevně nemá rád, když proti němu někdo vytahuje jeho vlastní zbraně. Zejména ne holka v kalhotách a příliš velké pánské košili.

„To je samozřejmě vaše právo,“ ucedí, „ale považuju za svou povinnost vám sdělit, že by ta žádost byla zbytečná. Tady žádný pozorovatel není.“

Dva pečlivě kontrolované nádechy a výdechy. Nechci na sobě nechat znát, že jsem v to doufala.

„V tom případě žádám o pozici válečného pozorovatele já,“ pronesu pevně. Špatně ututlaná Asgeirova námitka mi za zády zazní jako podivné škytnutí a komisař si div nesklopí oči po stole.

„Jak, vy? Vy jste...“ Komisař raději nedořekne a já si pro sebe ty možnosti vyjmenuju. Ženská? Elf? Protivník? Soudě podle oblečení coura? Jedna každá mě absurdně pobaví.

Nechám mu několik dlouhých chvil na výběr, ale nedočkám se.

„Článek třicet dva Vojenského kodexu sice za standardní považuje situaci, kdy je pozorovatelem jmenován příslušník třetího, v konfliktu nezúčastněného státu, ale ponechává i možnost jmenovat pozorovatelem občana státu nepřátelského. Pro tento případ je vyjmenováno několik speciálních opatření, která mají zamezit vlivu osoby na pozici pozorovatele na štáb, jehož činnost sleduje. S těmito opatřeními jsem srozuměna a pokládám je za přijatelné.“ Zhluboka se nadechnu a pokusím se ještě o chlup víc narovnat záda. „Předpokládám tedy, že jste chtěl říct ‚Vy jste od této chvíle novým vojenským pozorovatelem adorsko-tosaithského konfliktu‘, pane.“

„S tím nemůžu souhlasit,“ zaburácí a praští dlaní do stolu, až kalamář poskočí a rozepsané lejtstro se klouzavě snese k zemi.

„Na čem zakládáte svůj nesouhlas?“ zeptám se mírně.

Jen na mě zavrčí.

Vrčí celou značně dlouhou dobu, po kterou sepisuje smlouvu, ale konečně mi ji dá podepsat, předá mi přeložený

průvodní list a ucedí, že se mám přidat k zásobovací četě, která vyráží v poledne z hospody u západní brány. Zdvořile přisvědčím, chňapnu listinu, rozloučím se s komisařem i se stráží a zamířím ven. Z mého stínu, totiž Asgeira, číší čirá panika.

„Čeho tím chceš dosáhnout?“ zasyčí na mě divoce, když za námi zapadnou dveře pokoje a já bez odkladu začnu cpát všechen náš majetek do batohu.

„Chci se dostat zpátky domů,“ zopakuju a nechápu, proč to není úplně jasné. „Budu vědět, co se v Tosaithu děje, Ador s pozorovatelem v zádech může řídit jenom umírněně, a až ta válka skončí, budu doma.“

„Ty nemáš nějaký vedlejší plán,“ konstatuje Asgeir zhrozně.

„To je na tomhle plánu to nejlepší,“ vysvětlím. „Nechystám žádné úskok. Jsem v pozici, kdy je pro mě výhodný bejt pozorovatel.“

Asgeir jemně zaskučí a udeří hlavou o zeď.

„Řítíš se po čumáku do maléru,“ oznámí omítce.

Já jsem mezitím hotová s balením, v zavazadle je nacpáno všechno, co jsme si sem donesli, byť poněkud chaoticky, a tak se rozhodnu prostudovat průvodní glejt s velkou pečeti komisařství.

Na chvílku překvapením zapomenu dýchat.

„Řítíme se tam oba,“ oznámím. „Komisař se prostě rozhod, že holka pozorovatelem nebude, napsal tam tebe. Já jsem na poslední řádce jako doprovod.“ Snažím se vybavit si smlouvu, kterou jsem dostala k podpisu a netrpělivě ji podškrábla bez čtení. Jak to mohl zaonačit, aby můj podpis platil?

Vždycky může tvrdit, že Asgeir neumí číst a psát. Hrome, měla jsem si dát pozor. Ale copak mě to napadlo?

Je místní komisař zmetek, nebo jsou jednání na tosaithském

dvoře neobvykle čestná?

„Promiň. Vážně, promiň, tohle mě vůbec nenapadlo, nechtěla jsem tě do toho tahat.“

Po dnech plných Asgeirova omlouvání se karta obrací. Dojde mi to uprostřed věty, na posledních slovech je slyšet, že se málem směju a zároveň si u toho připadám nebetyčně hloupě. Dojdu k Asgeirovi a opatrně ho obejmou kolem pasu.

„Jen mě překvapilo, jak dokonale jsme si dneska prohodili role,“ zkusím chabé vysvětlení a pak uteču k jistotě. „Promiň, Asgeire.“

Se zásobovací četou se hladce dostaneme do tábora na tosaithské hranici a druhý den se celá armáda s mojí maličkostí v zádech vydá do vnitrozemí. Zaslechnu zvěsti, že míří nejkratší cestou do Tourane, projedou Swizinu křižovátku, ale z ní zamíří jinou cestou, než kterou jsme s Asgeirem přijeli od Airgid. Postupují rychle. Mlčenlivá, cílevědomá armáda, v jejíž přítomnosti se trochu bojím mluvit volně, je při západu slunce hluboko na tosaithském území. Velící celou jízdu zastaví a začne s motivační řečí.

„Zámek Riasc,“ promluví důrazně, ale moc neřve, asi se bojí, aby ho nebylo slyšet až na nádvoří, „je letním sídlem elfského krále. Náš úkol je proto ze všech nejdůležitější, protože když zpacifikujeme panovníka, národ se podvolí. Král musí být náš. V zájmu zastavení agrese máme povolení brát zajatce, ale varuju vás,“ střelí pohledem okolo sebe a já vytuším, že hledá mě, „že každý zabití bude pečlivě vyšetřovaný, zabíjet smíme jenom v sebeobraně.“

Asgeir si pro sebe vydechne několik slov, která neznám, ale z jeho tónu a emocí je jasné, že to jsou obzvlášť vybrané nadávky.

Mě pomalu začíná svítat v jiné věci.

Pobídnu koně, objedu zástup, který mě dělí od velícího a zastavím koně na dvě délky paže od něj.

Velící mě zblejskne a rychle zavelí k zahájení akce a tím v první řadě k dalšímu pochodu.

„Co se vám nelíbí?“ zavrčí pak mým směrem, tichým a hluboko posazeným hlasem, aby ho neslyšel nikdo třetí.

„Proč Riasc?“ zeptám se rovnou. „Proč jsme nezamířili trochu jižněji do Křížení, je to blíž a víme, že tam došlo k hnusným věcem, o násilí ze strany riasckého dvora žádné důkazy nemáme.“

„Takový mám rozkazy,“ zareaguje okamžitě. Odpověď má zjevně připravenou a natolik pevnou, že ho ušetří vlastního uvažování nad situací. Diskuze tím pro něj končí, vyrazí dopředu, aby dohonil čelo průvodu. Já zůstanu tupě zírat do průzoru mezi koňskými ušima.

„Držte se se zálohou,“ houkne na mě ještě přes rameno. Za pár chvil se mi po boku objeví rezavý kůň na hřbetě se seržantem záložního oddílu a vyměníme si nenaložené úšklebky. Každý jsme ale vytočený z jiného důvodu, dělá mi potíže soucítit s jeho touhou jít taky do boje na Riasc. Za námi zbylé mužstvo sesedá, uvazuje koně a loví proviant, aby si pokrátili dlouhou chvíli, Asgeir melancholicky upíjí z erárního plecháčku a bozi vědí, co v něm má, jen já a seržant netrpělivě brousíme sem a tam a skřípeme zuby.

Čas se táhne. Neuvěřitelně, neskutečně, nemožně se vleče. Strach posílá po páteři pramínky ledového potu.

Muži se netečně povalují kolem a hladina v lahvích klesá.

Napínám sluch, takže kopyta cválajícího koně zaslechnu dřív než kdo jiný a vyrazím mu vstříc, seržant se zaklením hned za mnou. S příjždějícím vojenským poslem se málem srazíme, strhneme koně každý na svou stranu a pak se obklušeme v kolečku, než zvládneme zastavit.

„Zámek je nás, pane,“ vyžvejkne se posel konečně a říká to výhradně seržantovi. „Máte se s jednotkou přesunout k hlavní bráně, teď tam dělají seznamy zajatců a vyslychají krále a jeho rodinu. Přespíme na zámku.“ Na pozdrav si klepne prsty do okraje přilby, kopne koně do slabin a namíří si to zpátky na Riasc.

„Balíme se, chlapi,“ zařve seržant, zklamaný, že dobývání zámku se definitivně obešlo bez něj. „Padáme na zámek. Fofrem!“ Jeho jednotka beze spěchu začne zavírat poloplné lahve, dopíjet skoro prázdné a otřepávat si suché jehličí z oblečení. Seržant rezignovaně svěsí hlavu a mně je ho na okamžik málem líto; bez dobrých vojáků k velení se kariéra v armádě dělá fakt těžko.

Trvá nesnesitelně dlouho, než se záložní oddíl připraví k odjezdu, můj kůň cítí nervozitu a tancuje pode mnou rejdivák, ale konečně mužstvo srovná koně do jakéhos takéhos útvaru a seržant zavelí k odjezdu. Mírný klus, kterým cestujeme, mě přivádí k šílenství.

Zničehonic si uvědomím, že neznámá cesta nás vede přes křižovatku, na které jsem vjela do Asgeira a jeho party.

V hlavě se mi vyrojí myšlenky jako „kdybych si dala o trošku větší pozor, nic z toho se nemuselo stát“, „kdybych přemýšlela, nemusela jsem se nechat vláčet dvěma zeměmi lovcem z divočiny“ a „to se mi to čtení o hrdinech pěkně vyplatilo“, ale hbitě je zaš'ouchám do nevědomí. Teď jsem tu jako pozorovatel, abych zabránila nespravedlnostem páchaným na elfech. Tolika nespravedlnostem, na kolik mi stačí síly.

Když konečně projedu zámeckou branou a otevře se mi výhled na nádvoří, po kterém rudé adorské uniformy vláčí riascké dvořany, nejsem si jistá, jestli mám sílu alespoň na tuhle.

To ovšem nezjistím, dokud to nezkusím, napomenu se

důrazně a zaměřím nejkratší cestou k veliteli.

„Osvětlete mi, co se tu stalo a co se děje teď. Prosím,“ dodám málem jedním dechem, jak si uvědomím, že popudit adorskou armádu by nebyl dobrý tah.

„Šlo to hladce,“ zavrní velící. „Obklíčili jsme zámek, strážé jenom čuměly, vysvětlili jsme jim, že Ador je Tosaihem ohrožený a že je tudíž v sebeobraně zajímáme, a bylo hotovo. Nikdo nevzal do ruky ani nůž na ryby, můžete bejt úplně klidná.“ Ted' zní krapet jedovatě.

Němě na něj zírám, až se uvolí pokračovat.

„Ted' sepisujeme seznamy zajatců. Všechny jsme je nahnali do tanečního sálu-“

Hlavou mi blesknou obrázky z tolika plesů, které jsem tam zažila, skvělé šaty, hudba, úsměvy, známé kroky tanců, a vzápětí ten samý sál, kde se ve zmatku setkává král s kuchařkou, kurtizána s podkoním. Známá, přátelská místnost se stala dočasným vězením. Bohové.

„-po jednom je pouštíme ven, zapíšeme do seznamu a ty, kdo by mohli něco podstatného vědět, vyslycháme. A vyslali jsme posly k dalším jednotkám, aby mohli všem ohlásit, že král je v zajetí a nemá smysl bojovat.“ Z posledních slov prýští spokojenost jak sladká šťáva z přezrálé hrušky.

„Pse,“ pronese třesoucí se dívčí hlas a mnou projede blesk.

„Drž hubu,“ zavrčí voják, který má na výšku skoro sedm stop, nezanedbatelné svaly a ruku sevřenou nad princezniným loktem. Trhnutí paží, kterým příkaz doprovodí, strhne chudinku Naitu na zem.

„Nechte toho!“ zaječím a okamžitě vím, že to byla chyba, hystericky vřískám, zatímco bych mu to měla klidně a pevně přikázat. „Veliteli, proti takovému zacházení musím protestovat. Princezna neklade odpor, je tedy dost nepřiměřené povalit ji na zem, když promluví, nezdá se vám?“

Balancuju na hodně úzké hranici, nikdo od vojska nečeká, že se nechá beztrestně urážet, ale zkusit to musím. Kvůli Naitě a kvůli sobě, abych přede všemi nevypadala jako adorský přeběhlík.

„Všichni se uklidníme,“ pronese velící a než zabodne významný pohled do mě, šlehne s ním i po Naitině strážci. Ten z toho nadšený není, ale přece jen Naitu vede o něco šetrněji.

„Chci být u výsledků,“ vyhrknu, když si uvědomím, že Naita je pro otázky jedna z nejpravděpodobnějších kandidátek. Zvláště teď, když jsem všechny vojáky v doslechu upozornila, že mají v ruce princeznu, pokud to náhodou ještě nevěděli.

Velící na mě chvíli zírá, pohybuje rty, skoro mám pocit, že si přeříkává patřičný odstavec Vojenského kodexu.

„Budete se mnou,“ přikáže mi důrazně. „Cokoliv budete chtít říct, řeknete potichu výhradně mě. Jakmile promluvíte na kohokoliv jiného, řeknete jediný slovo elfům, postavím vás před vojenskej soud za zradu a špionáž. Rozumíme si?“

„Dokonale.“ V nastalé bitvě pohledů jsem rozhodnutá neprohrát a nakonec se mi to povede.

Velící mě zavede do kuchyňské přípravný, kde tři důstojníci na střídačku štěkají otázky na kapitána zámecké stráže. Zjevně nechce, abych se znovu sešla s Naitou. Váhám mezi potřebou ochránit princeznu a vědomím, že kapitán toho bude vědět o bojích v okolí nejspíš víc, než kdokoliv jiný.

Pečlivě poslouchám jeho odpovědi, ale neprozradí mi víc, než co jsem se dozvěděla při zběsilé jízdě křížem krázem po kraji. Adorští se k němu chovají ostře, ale v povolených mezích, to musím přiznat. Přepadne mě beznaděj. Nevidím jedinou možnost, jak do věcí zasáhnout, jak je zvrátit v náš prospěch. Vojáci cítí vítězství, táhne z nich arogance vítězů, sebedůvěra siláků, a kapitán stráží... z toho necítím vůbec nic. Je tak vyčerpaný, tak prázdný?

Přinutím se vydržet u všech výsledků, které se v přípravě uskuteční, i když mi to připadá zbytečné. Je to představení, činnost, kterou je nutno vykázat, ale velící ví, že z riasckých nic použitelného nevypáčí, a tak se o to ani moc nesnaží. Dvořané jeden po druhém prochází kolem mě, věnují mi překvapené i chladné pohledy, ale nezachytím ani jedinou ozvu emocí. Hlavní kuchař, komorník, královnina služebná, sekretář, královna sama. Ani stín pocitů.

Jsou tak zničení oni, nebo já?

Pak se velící ujistí, že za posledním zajatcem zaklapla mříž vězenské cely, přidělí jednotlivým oddílům části zámku k dočasnému obývání, mě s Asgeirem nechotně přiřadí ke štábu, pro který vyhradil královské komnaty, a zavelí rozchod.

Zamířím nejkratší cestou k vlastním dveřím. Je to absurdní. Zámek je najednou chladný, cizí... bohové, samozřejmě, když všichni jeho obyvatelé, všechen život, který dával zámku smysl, trčí ve vězení! Pohled se mi zamžije, ale nevádí to, do svých nebo Naitiných komnat bych došla klidně poslepu.

Matně za sebou vnímám kroky a strach říznutý soucitem. Asgeir mě nenechá jen tak se ztratit.

Rozrazím dveře, vstoupím dovnitř a zavčas si vzpomenu, že jestli je za sebou vztekle přibouchnu, nejspíš Asgeirovi zlomím nos. Ustoupím stranou, nechám ho projít, dveře opatrně zavřu a zajistím je zástrčkou. Třemi dlouhými kroky se ocitnu u své postele, rozplácnu se na ní a začnu se nekontrolovaně třást čirou bezmocí.

Po chvíli ucítím ve vlasech Asgeirovu dlaň.

„Pověz mi to,“ vybědne mě tiše. „Co se stalo?“

Hlavou mi proletí obrázek Naity v blátě, velitel, který ví, že nemůže prohrát, prázdnota, která z elfů táhne. A k hlasivkám se k mému vlastnímu překvapení prodere-

„Je to tu strašně prázdný a cizí,“ fňukám a rozhodím

rukama, i když to s obličejem v polštáři jde poněkud těžko. Ruka v mých vlasech se zastaví jen na okamžik, pak se s tou informací Asgeir vyrovná.

„Kde to vlastně jsme?“

S jistou námahou se opřu o lokty, abych Asgeirovi mohla věnovat nevěřící pohled. Kam bych v zámku asi tak mohla jít?

„Tady bydlím,“ vypravím ze sebe.

Ani se nerozhledne, neodtrhne pohled od mého obličeje. Konejšící dlaň mi opatrně přejede po tváři.

„Myslíš, že to byl dobrý nápad, vrátit se sem teď?“

„Tohle jsou moje komnaty. Nemůžu být v cizích komnatách,“ vysvětlím trhaně. Asgeir mě obejmě a zblízka mi zkoumá tvář, asi hledá stopy po slzách, ovšem marně. Místo pláče se moje tělo vyrovnává s pocity třesem.

„Vojáci neudělali nic, co by neměli,“ vyletí ze mě bez přípravy. „Tedy kromě jednoho, co shodil Naitu na zem, a toho velitel napomenul, když jsem protestovala. Oni... oni...“

Dojdou mi slova, kterými bych vyjádřila svůj pocit z Adoru.

„Oni mají takovou převahu, že si můžou dovolit chovat se slušně, aniž by to jakkoliv ohrozilo jejich pozici,“ zkusí to Asgeir za mě. Má pravdu.

„Takovejhle nepřítel si může s Tosaihem udělat, cokoliv bude chtít. A já je necítím.“ Hlava bez varování přeskočí na jiné téma. „Necítím elfy, Asgeire, já je vidím a poznám na nich, že se diví, že někteří mnou pohrdají, že jsou zmatení a vystrašení, ale necítím to. Připadám si jako slepá... jsem rozbitá, Asgeire.“ Hlas se mi pateticky láme a sama si uvědomuju, že se chovám přílišně, že naprosto nepřiměřeně odhaluju svoje pocity, ale nemám dost vůle na to, abych se zarazila. Jen nasucho vzlykám a klepu se jako osika.

„Jenom elfy?“ zeptá se zaujatě. „Mě cítíš pořád?“

Přikývnu a zdá se mi, že se Asgeir zatváří polichoceně. Pak si zřejmě připomene svou roli utešitele.

„Můžu ti nějak pomoci?“ Zatřepu hlavou. Celý tenhle malér jsem si zavařila sama a sama se z něj budu muset vyhrabat.

Několikrát s přemáháním otevře ústa a vzápětí si to zase rozmyslí.

„Řekni to,“ vybídnu ho, protože mě to bezvýsledné opakování začíná iritovat.

„Chtěl jsem říct, že se to nakonec urovná a všechno bude dobrý, ale nějak mi to nešlo z pusy. Promiň, Kaessi.“ Omluvný tón doprovodí dalším pohazením a do mě se zabodne poznání, jak strašně absurdní tahle situace je. Zámek obsazený vojáky, celý dvůr pod zámkem v obou významech toho slova, a mladý lovec, o jehož existenci jsem před týdnem neměla ani tušení, se úplně samozřejmě opírá o moji postel a snaží se ukonejšit mou paniku. Jako bych se ohlédla přes rameno a zjistila, že po cestě, kterou jsem před pár okamžiky prošla, za mnou není ani stopy.

Vybřednu ze sebelítosti, abych si uvědomila, že mě Asgeir z téměř nepříjemné blízkosti pátravě pozoruje.

„Říkalas, že mě pořád cítíš,“ vydechne a nejsem si úplně jistá, jestli to neřekl jen tak pro sebe. Maličko přikývnu; nedokážu se soustředit a jeho pocity rozplést a rozšifrovat, ale rozhodně po něm nezůstalo prázdné ticho jako po elfech.

„Přemýšlel jsem, jestli tě vlastně můžu překvapit, když do mě takhle vidíš,“ pokračuje opatrně. Víím, že se za těmi slovy něco skrývá, ale nemám sílu, vůli ani chuť po tom pátrat. Netečně ho pozoruju a začíná se mě zmocňovat ospalost.

Asgeir se ke mně pomalu nakloní a opatrně mě políbí na tvář.

Moje únava je rázem v tahu, nový nával paniky mě promění v sochu, nedokážu se pohnout, nedokážu promluvit, jenom srdce se usilovně snaží prorazit žebra. Musí to být slyšet. Co

má tohle, u všech bohů, znamenat?

Pak se jeho rty dotknou mých a já málem vyjeknu leknutím, naštěstí mi šok pořád nedovolí otevřít ústa. Co se to děje?

Vybrala jsem si vlastní pokoj jako poslední bezpečné útočiště, poslední území, které ještě můžu nazvat svým a kde mám nějaký vliv na to, co se stane, a Asgeir mi ho obrátil naruby.

Několik úderů srdce zůstane skloněný nade mnou, možná čeká na odezvu, pak se odtáhne a odvrátí hlavu, abych mu neviděla do očí. Vstane a zmizí mi ze zorného pole, ale pořád slyším jeho kroky a vím přesně, že přejde k dávno vyhaslému krbu, chvíli před ním postává a pak se posadí do křesla. Asi se rozhodne strávit noc v něm, pak už slyším jen jeho dech a občas zašustění látky.

Panika opadá, dokážu klidněji dýchat, uvolnit křečovitě sevřené svaly a logicky uvažovat. Donutím se soustředit na Asgeirovy emoce. Teď to není složité, zklamání překrývá všechno ostatní. Samozřejmě, co jsem si myslela?

Pak obrátím pozornost k sobě a to už je komplikovanější.

Proč vlastně mě ten polibek tak vyděsil?

A kdybych odsunula tu paniku, jaké pocity bych našla pod ní?

Pořád dokola si tu krátkou vzpomínku opakuju a snažím se na to přijít. Trvá to dlouho.

Ráno se obleču a vypadnu z pokoje tak rychle, jak to dokážu, protože pořád nevím, co bych Asgeirovi měla říct. Zamířím nejkratší cestou do jídelny, kde ke svému překvapení najdu skoro obvyklou tabuli, jen krom Naitiny rodiny a spřátelené šlechty u ní sedí armádní štáb. Služky ale příčinlivě pobíhají kolem s podnosy jídla a konvicemi čaje jako vždycky. Jedna mi vběhne do cesty a jen tak tak stihne zastavit, aby do

mě nenarazila s tácem chlebů namazaných máslem.

„Paní Kaessien,“ hlesne polekaně a neví, kam s očima. Soustředím se na ni vši silou, ale marně, místo plápolajícího ohně pocitů, na který jsem byla zvyklá, z ní cítím možná plamínek svíčky v mlze. Do frustrace se přimísí i hlad, takže jí z podnosu uzmu jeden krajíc a po cestě na nádvoří ho do sebe nasoukám. Nějakou dobu strávím posedáváním na kamenné obrubě studny a pozorováním stále většího počtu hemžících se vojáků v různých stádiích oblékání uniformy, až se konečně přiloudá velitel a dá zatroubit nástup.

„Štáb bude pokračovat v jednání s králem,“ oznámí stručně. „Mužstvo má pohotovost, jak skončíme jednání, vyšlu oddíly do okolních měst a vesnic a posly k dalším našim jednotkám, aby jim sdělili stav věcí a dohlédli na splnění rozkazů. Rozchod!“

Seskočím z kamenné zídky a v běhu se proplétám mezi spoustou teď neorganizovaných vojáků.

„Veliteli,“ lapnu po dechu, když konečně doženu rudý chochol na přílbě, „chci přihlížet tomu jednání.“

„Vyloučeno,“ odvětví klidně. „Výhradně politické zájmy. To se vás netýká.“

„Musím na tom trvat-“ snažím se o důrazný tón, ale nedovolí mi domluvit.

„To já taky. Kodex jasně stanovuje, že nesmíte ovlivňovat politická jednání, vaší parketou jsou výhradně nepatřičné nebo nepřipustné techniky boje a zajetí. Máte smůlu, slečno.“ S tím za sebou zavře dveře hudebního salonu a vzápětí otočí klíčem v zámku.

A je vymalováno.

Měla bych ještě zkontrolovat vězení, napadne mě a bez průtahů tu myšlenku uskutečním. Dosáhnu jenom toho, že si připadám jako ještě větší zoufalec. Vězení... vězení nemůže být

nikdy útulné a přívětivé, ale tohle nepáchne, v celách jsou pryčny, deky, džbány s vodou, okno na konci chodby je otevřené, takže sem proudí čerstvý vzduch a dokonce i trocha tepla.

Jako dvorní dáma bych se na to asi dívala jinak, ale noc u jezera na smrkových větvích mi trochu změnila náhled na ubytovací standard. Teď tu nevidím žádný nedostatek, který bych mohla velícímu předložit k nápravě.

Dvořané i služebnictvo na mě mlčky hledí skrz mříže. Na některých obličejích tuším, že by na mě chtěly promluvit, ale něco jim v tom brání. Můžu jenom hádat, jestli je to přítomnost stráží, nebo moje pravděpodobné přeběhnutí k nepříteli. Necítím z nich vůbec nic. Připadám si mezi nimi hrozně cize.

„Jak jsi nás mohla opustit, Kaessien?“

Trhnu sebou a otočím se na patě. Léan, princeznina učitelka harfy, na mě zírá ledovým pohledem.

„To byl omyl, já nechtěla,“ mumlám zmateně a uvědomuju si, že můj příběh je značně neuvěřitelný. „Na projížďce jsem se zranila, lidi, kteří mě ošetřovali, mě vzali s sebou...“

Hlas mi slábne, protože nevím, jak pokračovat, jak ten příběh podat, aby věděla, že jsem se vážně chtěla vrátit.

„Zradilas princeznu,“ šeptá Léan.

Prázdnota, ve které s děsivou jistotou vidím výčitky, vztek, snad i nenávisť... a je to pořád prázdnota.

Nedokážu to.

Otočím se k Léan zády a uteču.

„Dohody bylo dosaženo. Mezi Adorem a Tosaithem je opět mír!“ zvolá velitel velkolepě. Slunce mu stojí přímo nad hlavou.

Všichni vojáci na doslech tu zvěst kvitují hromovým provoláváním slávy. Král a tři státní rádci, kteří zkroušeně

postávají vedle velícího, aby dodali jeho prohlášení význam, mají na tvářích nucené, křečovitě úsměvy.

Mír! huláká divoče hlásek v mé hlavě a pobízí mě, abych se přidala k davovým projevům nadšení, ale pohled Naitina otce se mi věší na kotníky jako okovy. Tohle nebyla dohoda ke všeobecné spokojenosti.

Velící před projevem nepostavil vojáky do pozoru, takže teď jim nic nebrání halasit, vzájemně si gratulovat, plácát se po zádech a ukrutně nenápadně si podávat polní lahve, jejichž obsah radši nechci poznat. Díky tomu slyším z velitelova projevu jen útržky. Každý z nich zavěsí na okovy další věžeňskou kouli.

„...zástupci Adoru zaujmou polovinu míst ve státní radě...“

„...evidence obyvatel bude nyní spadat pod adorskou matriku...“

„...dovoz a vývoz zboží bude kontrolován adorskými celními úřady a regulován obchodním úřadem...“

„...Colmán II. se vzdává úřadu ve prospěch Neirina, který bude při západu slunce korunován novým tosaithským králem...“

„Ne!“

Nejspíš jsem vyjekla dost nahlas, ale v tom zmatku mi stejně nikdo nevěnoval pozornost.

Tohle není, u všech bohů, žádný mír, to Ador spolknul tosaithské království a doufá, že si toho ještě pár dní nevšimneme, aby ho stihl strávit.

Tosaithské království už neexistuje.

Rozběhnu se do svých komnat a ve dveřích se srazím s Asgeirem. Plášť, batoh na zádech, toulec s lukem a šípy nejspíš ze zámecké zbrojnice, zřejmě mě s úmyslem odejít předstihl jen o chvilku.

„Nenechávej mě tady,“ vyhrknu na něj místo pozdravu,

zkusím ho zatlačit zpátky do místnosti a překvapí mě, když bez odporu zacouvá.

„Co zas blázníš, Kaessien?“ povzdechne si unaveně. „Nebylo smyslem celý tý šílenosti dostat tě sem?“

„Zpátky do Tosaithu.“ Zdůrazním to přibouchnutím dveří. „Jenže Tosaith už není, teď je to adorská provincie, král přišel o trůn a šlechta o majetek, celý to tu bude řídit Ador a já necítím elfy. Nemůžu tady zůstat. Tedy...“ rozum mě v té záplavě nekontrolovaných výlevů upozorní na drobnou nesrovnalost, „můžu tu zůstat, ale nechci. Nemám náladu nechat se komandovat Adorem.“

„Jak víš, kam jdu?“ zeptá se chladně.

„Nevím. Jenom si myslím, že se ti tohle uspořádání taky nebude zamlouvat.“

„Nemám tušení, jak zní mírová dohoda. Prostě jsem chtěl odsud vypadnout.“ Jeho pohled studí a je skoro nepřátelský. „Proč bych tě měl brát s sebou?“

Nadechnu se a cítím, jak emoce vyhodí od kormidla rozum.

„Protože pořád nechceš, abych se ztratila někde v divočině, protože jsi stejně jako já utekl od svých lidí a ti to nevzali úplně dobře, protože v noci už je vážně zima,“ syčím na něj a pohled mu vytrvale oplácím, „protože jsi mě zaskočil a já potřebuju trochu víc času.“

Když poslední věta doputuje k mým uším, vyděsím se a upřímně si přeju, abych se i s ní mohla propadnout vážně hluboko pod zem, ale je pozdě. Už jsem bez rozmyšlení vyžblebtala, co se mi pozdě v noci letmo mihlo hlavou.

Matně vnímám, že se mi z očí řinou slzy. Výborně. Prostě výborně. Důstojnost za všech okolností, vid', Kaessi. Ze všech chabých sil se snažím zmobilizovat sebeovládání, narovnat páteř a osušit si tváře rukávem.

„Víc času?“ zamumlá Asgeir překvapeně a když na něj

místo odpovědi jen ubrečeně zírám, rezignovaně skloní hlavu.

„Co už s tebou nadělám,“ broukne si spíš pro sebe. „Na každé pád máš pravdu v tom, že nechci zůstat v Tosaithu. Zmizíme odsud?“

Přikývnu, protože svému hlasu ještě nevěřím.

Seberu z podlahy svůj batoh, s Asgeirem vyjdeme ze dveří a zamíříme ven ze zámku. Je to nesmyslné, nečekané a naprosto samozřejmé.

Celé za běžných okolností velmi prostorné nádvoří je plné hemžících se vojáků – oslavujících, důležitě spěchajících za neznámými cíli, diskutujících, hádajících se. Emoce – spokojenost, hrdost, arogance – se tu přímo vaří. Sálá to ze všech stran, tak intenzivně, že mi téměř okamžitě začne hučet v uších. Mimoděk zamířím ke skupince uniforem, z nichž pocity netryskají proudem, asi si vedle nich chci na okamžik odpočinout.

Nejbližší z vojáků se po mně ohlédne a najednou si zírám z očí do očí se světlovlasým elfem, který vedl rebelii na Křížení.

Dojde mi to téměř okamžitě. Sklouznu pohledem na jeho druhy ve zbrani. Všichni mají na uniformách stejné služební označení. Věnuju ještě slámové hlavě pohled, který má být plný pohrdání, a téměř plynule jdu dál.

Promluvit dokážu až o pořádný kus dál, na cestě k dhamským hranicím.

„Viděls ho?“

Asgeirův nechápavý pohled poslouží dokonale místo záporné odpovědi.

„Ten světlovlasej elf z Křížení. Je to adorskej voják. Málem jsem do něj vrazila na nádvoří.“

Ticho.

„To by mě mělo překvapovat,“ promluví Asgeir o dobrých padesát délek dál, „ale nepřekvapuje. Frolik Adorskej si tu

válku dovede zorganizovat.“

„Proto míříme do Dhamsy?“

„Proto.“

Tentokrát mě vyhlídka na noc pod smrčkem nijak neděsí. Asgeir rozdělá oheň a odejde chystat větve místo slamníku, já sbírám po okolí suché dřevo a vší silou se snažím oheň neudusit. K večeři se odhodlám sníst trochu sušeného masa, pod záminkou mytí se zdržuju u nedalekého pramene, dokud se Asgeir neuloží ke spánku, a pak se k němu opatrně přiblížím, stejně jako minulou noc on ke mně.

Lhce se dotknu rty jeho tváře a ucuknu, když zjistím, že se třese.

Na okamžik se vyděsím a vzápětí naštvu. Asgeir se směje.

„Prej víc času, a ty takhle,“ vyrazí ze sebe, škytá smíchy a zároveň nevěřicně kroutí hlavou.

Znovu, nevím už pokolikáté za tu krátkou dobu, co ho znám, jen šokovaně zírám a nevím, jak reagovat. Tentokrát to rychle vyřeší za mě; stáhne mě k sobě, oba nás pečlivě přikryje dekou a obejmě mě.

„Tos říkala ty, že v noci je zima,“ připomene mi. „Já pouze souhlasím.“ Pak jeho tón trochu zvažní. „Dobrou noc, Kaessi.“

Zamumlám něco v podobném smyslu. Asgeirova spokojenost je uklidňující. Najednou se mi chce hrozně spát.

“Učitelka,” pronesu pevně. Asgeir se po mně ohlédne a tváří se zmateně. “Mohla bych být učitelka. Historie, zeměpis, elfština, literatura, hudba, neříkej, že by se nenašel nikdo, kdo by se nechtěl učit.”

Dhamskou hranici máme bezpečně za sebou, míříme na jihozápad, protože tam prý jsou nejlepší lesy na lov, a Asgeir se mě zeptal, jak se v Dhamse míním uživit. Ukočírovat

rozpoutanou paniku, utřídit si své dovednosti a vykoumat, k čemu by se daly využít, mi zřejmě trvalo tak dlouho, až zapomněl, na co se mě vlastně ptal.

Teď se konečně zorientuje v situaci a potměšile se ušklíbne.

“Proč by se měli učit divnej jazyk nějaký daleký země, kam se v životě nepodívaj? A co historie, chleba vo nic levnější nebude, když budou vědět, co kterej král zpackal, ne?”

“Historie nejsou zdaleka jenom chyby,” vyjeknu a lapám po dechu, který mi to nesmyslné prohlášení vyrazilo, “taky tradice, linie, kořeny, hrdost a sounáležitost! A ten argument s divným jazykem by zněl o dost líp, kdybys ho neřek elfsky!”

“Kaessi,” Asgeir se mnou srovná krok a soucitně mě vezme kolem ramen, “pokud bys chtěla učit, budeš stát proti deseti, dvaceti děckám s podobnými a ještě ignorantštějšími názory. Jak by sis chtěla udržet chladnou hlavu, když tě vytočí slyšet to ode mě, i když víš, že to nemyslím vážně?”

Musím si to celé přeříkat znovu, abych v tom objevila alespoň nějaký smysl.

Vážně jsem tak měkká, aby mě vyvedlo z míry pár děcek? A vůbec, kdo říkal, že musím učit děti ve škole? Taková vychovatelka nebo společnice jiné mladé dámy, to by přece bylo mnohem šikovnější.

„Tady se mezi šlechtou nenosí klasické vzdělání?“ optám se jen tak orientačně.

„Začni se poohlížet po místě na přespání,“ vybidne mě Asgeir, než se uráčí odpovědět. „Nemám tušení, co se nosí mezi zdejší šlechtou, ale vím přesně, že je tu tý šlechty zatraceně málo, a tý, která si může dovolit investovat do hodin harfy, ještě míň.“

„Místo na přespání říkáš?“ přeptám se vesele, abych trochu skryla zklamání. „Co takhle...“ rychle se rozhlédnu kolem a spatřím malebný kousek krajiny, „tamhle ten hájek u jezera?”

Vypadá to tam příjemně.“

Asgeir vážně přikývne.

„Krásný to tam je, každej na tři míle kolem uvidí, jak si tam tu krásu užíváme, a až začne bouřka, můžeme se vsadit, jestli nám ty stromy nejdřív popadají na hlavu, nebo do nich práskne. Zůstanem tady, nebo se podíváš po něčem jiným?“

Zavrčím a táhnu se dál.

Přespíme uprostřed nejhoršího křoví v jakési proláklíně s potokem a za svítání nás vzbudí lezavý chlad. Chci rychle zrušit tábor a vyrazit na cestu, v pohybu bych se alespoň trochu zahřála, ale Asgeir mě přinutí zůstat na místě a přísahat, že nevydám ani hlásku. Sám napne luk a zmizí mezi stromy s tím, že se pokusí něco ulovit.

Zalezu si zpátky do své deky a navrstvím na sebe ještě Asgeirovu, ale moc to nepomáhá. Vrat' se, Asgeire, zuby mi drkotají tak nahlas, že všechna zvíř je stejně dávno v tahu.

Nevyšší mě, dává si načas a když se konečně vrátí, vleče s sebou čerstvě zastřelenou srnu. Zírám na zkrvavenou srst nebohého zvířete tak dlouho, až na mě Asgeir musí houknout, jestli se tedy zvednu a půjdu s ním.

Nesu teď těžší Asgeirův batoh, protože on nese k tomu mému na zádech ještě srnu. Hodlá ji prodat prvnímu člověku, kterého uvidíme. Tiše škobrtám za lovcem a nedokážu odtrhnout pohled od skelného, prázdného pohledu hlavy, která se nepřirozeně kýve. Ve věci svého zaměstnání nevymyslím nic použitelného, ale v imaginárním seznamu možností vytvořím sloupec „ani za nic“ a zařadím do něj jakoukoliv práci dotýkající se lovu nebo řeznictví.

Srna mě přímo hypnotizuje, a tak si vesnice všimnu až ve chvíli, kdy vejdemo přímo mezi chalupy. Asgeir zamíří nejkratší cestou k vývěsnímu štítu hospody. Já nemám chuť

poslouchat dohady o ceně masa, o hodnotě tvora, který přišel o všechnu svou eleganci, rychlost a život. Chci se posadit na jeden z vystouplých kořenů obrovského dubu, který roste uprostřed návsi, a trochu si odpočinout, než se Asgeir vrátí, ale uprostřed kroku mě zarazí nečekaný, jasný a drzý hlas.

„Ale ale, co tady dělá elfinka?“

Moje dhamština není úplně perfektní, nepoznám, jestli umouněný kluk, kovářský učeň, poslední slovo zkomolil úmyslně kvůli mě, nebo je to součást nějakého nářečí.

„A kdo se táže?“ Paměť mi potřebná slova nabídne s mírným zaváháním, tenhle jazyk nepoužívám až tak často. Odpovědí mi je trojhlasý smích a ve dveřích nedalekého stavení, ze kterého zní kovové údery a hučení výhně, se objeví další dva výrostci.

„Prej kdo se ptá? My se ptáme,“ prohodí bohorovně nejstarší z nich, hádám mu devatenáct let a pořádnou sílu, která mu zaručuje respekt u kolegů. Mimoděk sebou cuknu, jak se mě zmocní chuť utéct, aby na mě jeho obrovské pracky určitě nedodáhly. „Protože tohle je naše země.“

Ztuhnu. Má Ador svoje provokatéry i tady? Vrhnu se po mně, nebo se spokojí s házením nahnilé zeleniny? Srdce sílí a nohy mi snad zapustily kořeny, nedokážu se ani pohnout.

„Tak povídej,“ přisadí si třetí, „co tady děláš? Máte u vás málo přicmrndávačů? Tak to jsi tady ale špatně,“ šklebí se na mě.

„Nebo tě to tam nebaví a hledáš štěstí jinde?“ navrhuje potouchle hromotluk.

„Hele, je pravda, co se povídá, že u vás se manželé nechtěj zneuctít, takže-“

„Pojd, Kaessi.“ Asgeir tiše a s dobře předstíraným klidem přeruší snahy uvést mě do rozpaků a odchází pryč právě tak rychle, abych ho mohla pohodlně následovat.

„Takže jak já to vidím,“ pusu otevřu, až když celá vesnice zmizí bezpečně za námi, „měl jsi s tím učitelstvím úplnou pravdu.“

Až po chvíli si všimnu, že míříme zpátky po cestě, kterou jsme přišli.

„Je to dobrý lovecký místo se spoustou zvěře. Ukážu ti stopy. Když mám takovouhle možnost vydělat trochu peněz, nechci ji promarnit,“ vysvětlí Asgeir a já nemám, co bych namítla. Místo toho uprošuju boha počasí, aby mi dopřál jednu ne úplně ledovou noc.

Stejně jako ráno mě Asgeir nechá choulit se ve všech dekách, proklínat svoje pitomé nápady a křečovitě svírat jílec meče, který tu nechal, zatímco sám někde číhá na cokoli, co stojí za to zastřelit. Meč, který neumím pořádně ovládat a nemám s ním sílu na víc jak dva seky, je pořád ještě o hodně lepší, než vůbec žádný meč.

Pozorně hlídám okolí, dokud konečně nezachytím Asgeirovu spokojenost, pak teprve se trochu uvolním a pustím zbraň.

Vím, že se ke mně Asgeir blíží, ale když mi těsně před obličej hrdě složí tělo rysa, stejně vypísknu leknutím.

„Za tu kůži ti koupím pořádněj meč,“ slibuje a přímo z něj číší, jak je na sebe pyšný.

„Prima. Pojd' spát,“ vybidnu ho. Nervozita opadla, na její místo se horlivě tlačí únava a já nemám v úmyslu s ní bojovat.

Asgeir si lehne ke mně a začne mě hladit po zádech, jen tak mimoděk, bezděčně, jako když člověk celý večer škrábe za ušima neodbytnou kočku. A já, stejně jako ta kočka, se jen pohodlně uvelebím a pomalu odplouvám do spánku.

Pak mi Asgeirova dlaň jemně sklouzne po krku, přes vystouplou klíční kost a pod košili.

Vyjeknu hůř, než když jsem se lekla rysa, bleskurychlým reflexem se odkulím z dosahu a z bezpečné vzdálenosti se s Asgeirem měříme ohromenými pohledy.

„Co blázníš?“ hlesne nechápavě.

„Anamh aion!“ zasípu místo odpovědi, čímž jeho zmatek ještě prohloubím.

„Jak, čistá duše? To mi, prosím tě, vysvětle.“

„Uhm...“ Hrabu se ze země, pečlivě se ometám od jehličí, rozčesávám si vlasy a do toho se snažím vyslovit první slova, ale stud mi je vždycky na poslední chvíli zarazí v krku.

Asgeir tázavě nakloní hlavu a nespouští ze mě pohled, vím, že se z toho nevyvlíknu, takže se nakonec odhodlám a přiškrceným hlasem skládám slovo za slovem.

„Anamh aion je výraz pro... spřízněnou duši. Toho, koho si vezmeš a strávíš s ním život. Porozumění. Harmonie. Podpora. Oddanost. Je to ušlechtilý svazek.“ Několikrát polknu naprázdno a zadoufám, že mě hlas nezradí úplně. „Naopak cluichá je slovo pro vztah, kde nejde o partnerství,“ nevím, jestli mi Asgeir vůbec rozumí, sama slyším, jak hrozně se mi třese hlas, „jen o, ehm, potřeby těla. Je to spíš jako mít společníka na vycházku nebo ke hře...“

Modré oči na mě ještě chvíli nechápavě zírají, pak se v nich zableskne porozumění a vypadá to, že si Asgeir bude sbírat čelist ze země. Teď je to on, kdo nemůže najít hlas a slova.

„Aha,“ vypraví ze sebe nakonec. „O tom chtěl žvanit ten kluk ve vsi, vid’?“

Unaveně přikývnu, stáhnu z Asgeira jednu příkrývku a přehodím si ji před ramena. Slabý vítr zastudí na tvářích.

„Lidi jsou toho názoru,“ promluví lovec velice opatrně, „že ty, uhm, potřeby těla, jak říkáš, jsou citlivá a osobní záležitost, takže je nejlepší sdílet je s někým, komu věříš a koho máš ráda.“ Jeho slova se rozplynou do značně rozpačitého ticha.

Mám pocit, že mě pochopil trochu špatně, ale radši umřu na místě, než abych ze sebe vypáčila další slovo. Přinutím se nasměrovat myšlenky jiným směrem. Tady někde musí ležet pár přebytečných smrkových větví, které jsem přitáhla místo matrace. Tu zbývající část jedné noci to na nich vydržím. Hlavně už neudělat nic, co by si mohl Asgeir nesprávně vyložit. Kam jsem je jenom odhodila?

„Kaessi,“ promluví ze tmy váhavě, „omlouvám se.“

V duchu pohrdavě odfrknu. To se mu to omlouvá, když se mi nemusí dívat do očí. Tak kde jsou ty větve? Válet se po holé zemi se mi vážně nechce.

„Nechci dělat nic, co se ti nelíbí.“ Do rozpaků se vmísí trocha nedůtklivosti. „A stačí říct, nemusíš utíkat.“

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbím bez uvažování, v tuhle chvíli už myslím převážně na spánek a konečně zakopnu o trochu zeleně, na které si můžu rozestlat. „Dobrou noc.“

Tma ke mně donese trochu zoufalý a hodně unavený povzdech.

„Ošetřovatelka?“

Tentokrát to zkouší Asgeir. Zřejmě se z nočního rozhovoru oklepal rychleji než já, a nevymyslí nic lepšího, než pokračovat v hledání zdroje mé obživy.

„Málokdy vídám krev a nikdy jsem jí neviděla víc, než co teče z říznutí do prstu, a o všech nemocech dohromady vím akorát to, že se má ležet v posteli, když je jeden chytne.“

Lovec se pohrouží do dalších úvah.

„Co knihovnice? Pochopil jsem, že jsi byla princeznnin agent přes knihy, ne?“

Proti vlastní vůli se zasměju.

„To byla. A podívej se, kam mě všechno to čtení dostalo,“ máchnu rukou kolem sebe.

Asgeir svraští obočí, zřejmě mu pro tuto chvíli došly nápady.

„Pojď, dáme si tu oběd, tady je příjemně,“ vyřeší to nakonec a nasměruje mě ke stromu, který příjemnou náhodou padl podél cesty a navíc tak, že na něj svítí slunce, což z něj dělá příhodnou lavičku k posezení.

Trochu sýra a sušeného ovoce, které Asgeir táhne s sebou z poslední hospody, žvýkáme v důstojném mlčení. Když skromný příděl dojde, už už se zdá, že jednoduše půjdeme dál, když si Asgeir cosi uvědomí a celý se natěšeně rozzáří.

„Kaessi, tohle je skvělý místo pro trénink,“ kývne významně ke krátkému meči, který mi visí u pasu. Koupil ho za většinu peněz, které dostal za rysí kožešinu. „Vyzkoušíš si seky na cíl. Podívej, budeš se snažit zasáhnout moji čepel, nic víc, jen ten jeden úder. Až uvidím, že ti to jde, začnu uhýbat, abys to neměla tak lehký. Tak pojď!“

Stojí proti mně s připraveným mečem, a tak ho to těší... Pro sebe si povzdechnu. Nejtí si s ním chvíli zatrénovat by bylo jako nakopnout štěně. Pokusím se zaujmout správný postoj a tasím svoji zbraň.

Pokračujeme tak ještě několik dní, jdeme nekonečnými cestami a žvaníme u toho o všem, co slina na jazyk přinese. Asgeir mě poučuje o životě v divočině a nutí mě cvičit s mečem, já se nejdřív snažím udělat na něj dojem svými znalostmi zeměpisu, historie a společnosti, ale brzy zjistím, že je to úplně marné.

Dny mi trochu splývají, krajina je pořád stejná, pomalu ztrácím pojem o čase, naštěstí mi ho Asgeir jednoho dne vrátí.

„Tessara,“ upozorní mě, když vyjdeme z kdovíkolikátého zákrutu cesty. Počasí nám přestalo přát, skrz řídkou, ale lezavou mlhu není pořádně vidět, musím se hodně snažit,

abych snad půl míle před námi rozpoznala světla.

Jak se blížíme, noří se z mlhy pořád další a další. Zdá se, že Tessara je docela velké město. V jednu chvíli si překvapeně uvědomím, že některá světla, ta nejslabší, jsou různobarevná, a když se zaposlouchám, doléhají ke mně útržky hudby.

„Dneska byl slunovrat,“ vysvětlí mi Asgeir, když si všimne mého nechápavého pohledu. „To je pro nás dobrý, na oslavách bývá spousta lidí, málokdo si bude všímat.“

Rozhodnu se mu věřit, moc jiných možností stejně nemám, a následuju ho do ulic.

Asgeir pod střechu nespěchá, ponoří se vycházkovým krokem mezi davy na tržišti, prohlíží si zboží v jednotlivých stáncích a v jednu chvíli nám oběma koupí kalíšek horké medoviny. Courám se za ním jen tak co noha nohu mine, usrkávám sladký nápoj a poslouchám. Řeči kolem mě hučí jako bzučení včelího roje.

„...hodně ječmene, ale s pšenicí...“

„...kobykla přišla pryč, je to škoda, byla...“

„...v Tosaithu? Teď tam Frolik popravil pár...“

Zpozorním jako kočka na číhané a ve zmateném klubku rozhovorů popadnu nit toho jediného, který mě zajímá. *Hlavně se nezastavuj*, napomínám se v duchu a nutím se předstírat, že nevnímám a neposlouchám.

„...elfů. Říká se, že se stavěli proti jeho režimu.“

„Nemůžu říct, že bych se jim divil,“ přisvědčí druhý hlas.

„Prej se nejdřív elfové postavili proti lidem, ale to se mi zdá přitažený za vlasy. Každopádně se to zrovna Frolikovi báječně hodilo. Až se bojím, aby se mu nehodilo spolknout taky Dhamsu.“

„Velkokníže se bojí taky, proč myslíš, že posiluje pohraniční stráž?“ bručí temně druhý hlas a pak se oba odmlčí. Odvážím se přejet po nich pohledem; muži středního věku, jeden

prodává hrnce a další nádobí, druhý je nožář. Oba se hřejí u malého ohníčku, rozdělaného v kovovém koši mezi jejich stánky.

Pomalů se táhnu dál a mráz, který mi stéká po páteři, se vůbec nehodí k příjemnému letnímu večeru.

Asgeir se mi ztratil z dohledu, ale trvá mi jen chvíli znovu ho najít. Mám pocit, že ho vycítím i v davu lidí, v davu jiných, ne tak známých pocitů.

„Pojď někam, kde je trochu klid,“ poprosím tiše. Neptá se, následuje mě z tržiště pryč, do prázdných ulic, kde mu pološeptem převyprávím krátký rozhovor.

„Komisař,“ reaguje okamžitě. „Komisař by měl vědět, co se v Tosaitu stalo, nemůže pořádně řídit okres, když neví, co se děje za jeho hranicema.“ Nečeká, co mu na to řeknu, téměř běží k ženské s košem prádla, která zrovna vyšla na ulici, a ptá se jí na cestu ke komisařství.

„My nemáme komisaře,“ zaslechnu její překvapenou odpověď. „Ale jestli myslíte prefekta, tak ten sídlí na Západní ulici, co jde z náměstí k věži kláštera.“

Asgeir kývne, popřeje jí hezký večer, mě popadne za ruku a vede mě k vysoké věži se střechou z pálených tašek. Orientuje se rychleji než já, mě zbývá jen držet s ním krok.

Na prefektuře si dovolím převzít velení a uplatnit naši pozici válečných pozorovatelů. Funguje to hladce a bez zádrhelů, prefekt nám bez průtahů podá opis rozsudku.

Porušené oddíly zákonů bez zájmu přeskočím a přilepím se pohledem na seznam jmen.

Čtu rychleji než Asgeir, a tak Einionovo jméno objevím jako první.

Proč?

*Co mohl farmář a ovčák komu udělat, že ho popravili?
Zatraceně, proč?*

Zaměřím se na seznam zločinů a když si přečtu o ukrývání a napomáhání zločincům, krk mi sevře ledový pařát.

Zalapání po dechu. Asgeir už se tam dočetl taky.

„Děkujeme, pane. Myslím, že tohle nám stačí,“ podám listinu zpátky prefektovi a odvádím otupělého Asgeira ven. Vypotácí se z budovy a nenamáhá se zahrnout ke klášteru, míří rovnou ke zdi na opačné straně ulice a bezvýrazně zírá na jakousi vývěsku, která je na ní připevněná. Nevšímám si jí, objímám Asgeira a zoufale se snažím vymyslet něco, co bych mohla říct.

Pak se něco změní. Smutek a vina částečně ustoupí odhodlání a... pomstychtivosti?

Zvednu hlavu. Asgeir pořád zírá na ten kus papíru.

Je to oznámení tessarského vojenského velitelství. Shání nové rekruty k pohraniční strážci.

Co vlastně pohraničník ve službě dělá? Obchází hranice, stopuje pašeráky, číhá na lidi, kteří se snaží dostat přes hranice bez povolení... No potěš koště.

„Jo,“ slyším se říct. „Myslím, že tohle je pro nás ta správná práce.“

NEPATŘIČNÁ

Napsala,
zredigovala,
korektury udělala,
obálku vytvořila,
vysázela a vydala vlastními silami Alissa.

Vydání... už ani nevím. Proč já se vůbec snažím?

2018